

JOYLAND

ในสวนสนุก
“บางคน” กำลัง “สนุก”

“
จากปลาย
ปากกาของ
นักเขียน
ยอดเยี่ยม
ตลอดกาล
”

สตีเวน
คิง เขียน

ปัทมา อินทรรักษา แปล

ผมวางตะกร้าใส่ผ้าขี้ริ้วสกปรกกับเทอร์เทิลเว็กซ์แอบไว้ข้างประตูทางออกในลาน
ตุ๊กเกม มันเป็นเวลาเที่ยงลิบนาที แต่ขณะนั้นสิ่งที่ผมกระหายไม่ใช่อาหาร ผม
เดินช้าๆ ไปตามรางและเข้าไปในเคหาสน์স্যองขวัญ

ผมต้องก้มศีรษะเมื่อลอดผ่านไปข้างใต้กะโหลกกริตร้อง ถึงแม้ว่ามันจะถูก
ดึงขึ้นไปล็อกติดไว้ในตำแหน่งเดิมของมันแล้ว เสียงฝีเท้าของผมดังสะท้อนไปบน
พื้นไม้ที่ทาสีให้ดูคล้ายหิน ผมได้ยินเสียงหายใจของตัวเอง มันฟังดูระคายหูและ
แห้งแล้ง ผมกลัวอยู่นะ ทอมเคยบอกผมให้อยู่ห่างๆ จากสถานที่แห่งนี้ แต่ทอม
ไม่ได้เป็นคนบงการชีวิตของผมมากไปกว่าที่เอ็ดดี้ พาร์คส์ เป็นเลย

ระหว่างคุณได้ดินกับห้องทรมาน รางรถลาดลงและคดโค้งเป็นรูปตัวเอสคู่
ซึ่งเป็นจุดที่รถจะทวีความเร็วขึ้นและสะบัดคนนั่งไปมา เคหาสน์স্যองขวัญเป็น
เครื่องเล่นที่น่ากลัว แต่ยามที่มันกำลังเดินเครื่องอยู่ เส้นทางช่วงนี้เป็นส่วนเดียว
เท่านั้นที่น่าชวนลูกขนป่องอย่างแท้จริง มันต้องเป็นจุดที่ฆาตกรผู้สังหารเด็กสาว
คนนั้นเชือดคอเธอแล้วทิ้งร่างไว้ เขาคงต้องลงมืออย่างฉับไวสุดๆ และมันใจยิ่งนัก
ว่าตัวเองกำลังจะทำอะไร!

ผมเดินช้าๆ ลงไปตามเส้นทางรูปตัวเอสคู่ พร้อมกับคิดว่ามันคงไม่เกิน
ความสามารถของเอ็ดดี้ที่จะได้ยินเสียงผมและปิดไฟทำงานเหนือศีรษะเป็นการ
กลั่นแกล้ง เพื่อทิ้งผมไว้ในนี้ให้คล้ำทางผ่านจุดที่เกิดเหตุฆาตกรรม โดยมีเพียง
เสียงลมกับแผ่นไม้กระดานแผ่นเดียวที่กำลังตีพับๆ นั้นอยู่เป็นเพื่อน และสมมติ...
แค่สมมตินะ... ว่ามือของเด็กสาวคนหนึ่งเอื้อมออกมาในความมืดนั้นแล้วจับมือ
ของผมไว้ละ...

ผมมีรถอยู่คันหนึ่ง แต่แต่ละวันส่วนใหญ่ในฤดูใบไม้ร่วงของปี ๑๙๗๓ นั้น ผมใช้วิธีเดินจากที่พักบิชโชร์ดของมิสซิสซิปปีพลอว์ในเมืองเฮฟเวนส์บาย์ไปยังจอยแลนด์ มันดูจะเป็นสิ่งที่ควรทำ เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นแหละ อันที่จริงแล้ว พอถึงตอนต้นเดือนกันยายน หาดเฮฟเวนก็แทบจะร้างผู้คนอย่างสิ้นเชิง ซึ่งก็เหมาะกับสภาพอารมณ์ของผม ฤดูใบไม้ร่วงปีนั้นเป็นช่วงเวลาที่ดีงามที่สุดในชีวิตผม แม้สี่สิบปีต่อมา ผมก็ยังสามารถพูดเช่นนั้นได้ และผมก็ไม่เคยทุกข์ใจมากขึ้นขนาดนั้นเลย ผมสามารถพูดแบบนั้นได้เช่นกัน คนเราคิดกันว่ารักแรกนั้นหวานนั้กและไม่เคยหวานไปกว่ายามที่สายสัมพันธ์แรกสุดขาดผิง คุณเคยได้ยินเพลงบ็อบและเพลงคันทรี่นับพันที่พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ามันเป็นเรื่องจริง ใ้หน้าโง่บางคนโดนหักอก แต่ถึงกระนั้น ออกหักครั้งแรกก็เจ็บปวดที่สุดเสมอ ทุเลาเบาบางช้าที่สุด และยิ่งฝากรอยแผลที่เห็นได้ชัดที่สุดเอาไว้ แล้วมันหวานยังงั้ละ

ตลอดเดือนกันยายนจนล่วงเข้าสู่เดือนตุลาคม ท้องฟ้าของรัฐนอร์ทแคโรไลนาใสกระจ่างและอากาศอุ่นอ้าว แม้จะเป็นเวลาแค้เจ็ดโมงเช้าเมื่อผมออกจากอพาร์ทเมนต์บนชั้นสองข้างบันไดด้านนอก ถ้าผมเริ่มด้วยการสวมเสื้อแจ็กเก็ตตัวบางเอาไว้ ผมก็ถอดมันออกมาผูกไว้รอบเอวตั้งแต่ก่อนที่จะเดินไปได้ถึงครึ่งทางของระยะสามไมล์ระหว่างตัวเมืองกับสวนสนุก

ผมแะที่เบ็ตตี้สเบเกอร์เป็นจุดแรกเพื่อคว้าคร้วซองต์ที่ยังอุ่นๆ สองสามชิ้นเงาของผมจะร่วมเดินไปบนผืนทรายด้วย และทอดยาวอย่างน้อยๆ ก็ยี่สิบฟุต นกนางนวลท่าทางวาดหวังที่ได้กลิ่นคร้วซองต์ในห่อกระดาษไขจะบินวนเหนือศีรษะ

และเมื่อผมเดินกลับ ปกติแล้วก็ราวๆ ทำโมงนะ (แม้บางครั้งผมจะอยู่จนเย็นยาวกว่านั้น เพราะไม่มีอะไรรอผมอยู่ในเฮฟเว่นส์เบย์ เมืองที่เสียงเทงเลียวส่วนใหญ่เมื่อฤดูร้อนสิ้นสุดลง) เกาของผมเดินไปบนน้ำกับผม ถ้ากระแสน้ำพัดเข้ามา เงามก็จะไหวพลิวอยู่บนผิวน้ำ ดูเหมือนกำลังเต้นระบำสายสะโพกซ้ำๆ

แม้ว่าผมไม่อาจจะแน่ใจได้อย่างเต็มที่ ผมคิดว่าเด็กผู้ชายกับสตรีผู้นั้นและสุนัขของพวกเขาอยู่ที่นั่นตั้งแต่ที่ผมออกเดินครั้งแรก ชายฝั่งที่อยู่ระหว่างตัวเมืองกับความกระจอกแบบจุดขนาดบาดตาและรำเรียงของจอยแลนด์นั้นเรียงรายไปด้วยบ้านพักฤดูร้อน หลายหลังมีราคาแพงและส่วนใหญ่ปิดตายไว้หลังจากวันแรงงาน แต่ไม่ใช่หลังที่ใหญ่ที่สุดในจำนวนนั้น หลังที่หน้าตาคล้ายปราสาทไม้สีเขียวทางเดินไม้กระดานทอดจากลานระเบียงกว้างด้านหลังบ้านลงไปยังบริเวณที่หญ้าทะเลถูกแทนที่ด้วยทรายขาวละเอียด ตรงสุดปลายทางเดินไม้กระดานนั้นคือโต๊ะปิกนิกตัวหนึ่งที่มีร่มชายหาดสีเขียวสดใสบั้งแดดไว้ ได้ร่มเงานั้นเด็กชายนั่งอยู่บนเก้าอี้รถเข็น สวมหมวกเบสบอลและมีผ้าห่มคลุมตั้งแต่เอวลงไป แม้มันยามบ่ายแก่ๆ เมื่ออุณหภูมิมีขึ้นๆ ลงๆ อยู่ในช่วงเจ็ดสิบกว่าองศา ผมคิดว่าเขาอายุราวๆ ห้าขวบที่แน่ๆ ไม่เกินเจ็ดขวบ ส่วนสุนัขซึ่งเป็นพันธุ์แจ็กรัสเชลล์เทอร์เรียนอนอยู่ข้างๆ เขาหรือไม่ก็นั่งอยู่แทบเท้า ผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่บนม้านั่งตัวหนึ่งของโต๊ะปิกนิก บางครั้งก็อ่านหนังสือ แต่ส่วนใหญ่แค่จ้องมองออกไปที่ผืนน้ำ เธอสวยมาก

ไม่ว่าจะเข้าไปหรือขากลับ ผมก็บอกมือให้พวกเขาเสมอและเด็กชายบอกตบส่วนเธอจะไม่ ไม่ในตอนแรก ค.ศ. ๑๙๗๓ เป็นปีแห่งการคว่ำบาตรน้ำมันจากกลุ่มโอเปค ปีที่ริชาร์ด นิกสัน ประกาศว่าเขาไม่ใช่คนขึ้นaix ปีที่เอดเวิร์ด จี. รอบินสัน และโนเอล คาวเวิร์ด เสียชีวิตไป มันเป็นปีที่สูญเสียชีวิตของเดวิน โจนส์ ผมเป็นหนุ่มพรหมจรรย์วัยสิบเอ็ดปีที่มีความทะเยอทะยานด้านวรรณกรรม ผมเป็นเจ้าของกางเกงบลูยีนสามตัว กางเกงขาสั้นจ็อกกี้สีตัว รถฟอร์ดบูโรทั้งคันหนึ่ง (ที่วิทย์ยังใช้การได้ดี) ความคิดเรื่องฆ่าตัวตายที่มาเป็นครั้งคราวกับหัวใจที่แตกร้างอีกหนึ่งดวง

หวานลิ้นะ

สาวที่หักอกผมคือเวนดี้ คีแกน และเธอก็ไม่คู่ควรกับผม ผมใช้เวลาเกือบตลอดชีวิตเพื่อจะมาถึงข้อสรุปดังกล่าว แต่คุณก็รู้จักสุขภาพิตแต่เก่าก่อนนี่นา รู้ซำก็ยังคงดีกว่าไม่รู้เลย เธอมาจากเมืองพอร์ตสัทธ รัฐนิวยอร์ก ส่วนผมมาจากเซาท์เบอร์วิก รัฐเมน นั่นทำให้เธอแทบจะเป็นสาวข้างบ้านเลย เราเริ่มไปไหน

มาไหนด้วยกัน” (อย่างที่เรเคยเรียก) ช่วงที่เราเรียนอยู่ปีหนึ่งที่มหาวิทยาลัย นิวแฮมป์เชียร์ จริง ๆ แล้วเรารู้จักกันที่ร้านเดอะเพรชแมนมิกเซอร์ มันทวน ขนาดไหนละนั่น ก็เหมือนกับเพลงป๊อปพวกนั้นแหละ

เราตัวติดกันอยู่สองปี ไปทุกที่ด้วยกันและทำทุกอย่างด้วยกัน ทุกอย่าง ก็ว่าได้ ยกเว้น “เรื่องอย่างว่า” เราทั้งคู่เป็นเด็กที่เรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ที่มหาวิทยาลัย งานของเธออยู่ในห้องสมุด ส่วนของผมอยู่ในโรงอาหารใหญ่ เราได้รับโอกาสให้ทำงานเหล่านั้นไว้ในช่วงฤดูร้อนของปี ๑๙๗๒ และเราก็เอา อยู่แล้ว เงินนะไม่ได้มากมายอะไรหรอก แต่การได้อยู่ด้วยกันต่างหากล่ะที่หาค่า มิได้ ผมทึกทักเอาไว้ว่าสถานการณ์จะยังคงเป็นเช่นนั้นในช่วงฤดูร้อนปี ๑๙๗๓ จนกระทั่งเอนด์ประกาศว่าเธอเอน เพื่อนของเธอ ได้งานสำหรับพวกเขาทั้งคู่ที่ร้าน ไฟลีนีในบอสตัน

“แล้วฉันจะทำยังไงล่ะที่นี่” ผมถาม

“เธอก็มาหาได้เสมอ” เธอตอบ “ฉันจะคิดถึงเธอแทบคลั่งเลยละ แต่แหม เดฟ เราอยู่ห่างกันเสียบ้างก็น่าจะดีนะ”

วิธีที่มักจะถูกบอกให้รู้ว่าจุดจบกำลังจะมาถึง เธออาจจะมองเห็นความคิดที่ว่า ในสีหน้าของผมเข้าไปให้แล้ว เพราะเธอเขย่งปลายเท้าขึ้นมาจุมผม “ตัวไกลใจยิ่ง คิดถึงกันไง” เธอว่า “นอกจากนี้พอฉันมีที่พักของตัวเองแล้ว บางทีเธออาจมานอนค้างบ้างก็ได้” แต่เธอมองผมไม่เต็มตาเมื่อเธอพูดเช่นนั้น และผมก็ไม่เคยนอนค้างเลยจริงๆ มีเพื่อนร่วมห้องหลายคนเกินไป เธอบอก เวลาที่น้อยเกินไปนะ ละว่าปัญหาแบบนั้นน่าจะจัดการได้อยู่แล้ว แต่จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เราไม่เคยทำ ซึ่งก็น่าจะบอกอะไรบางอย่างแก่ผมนะ พอมาคิด ๆ แล้วมันบอกอะไรผม ตั้งเยอะ หลายครั้งหลายหนเราจวนเจียนจะทำ “อย่างว่า” แต่ “อย่างว่า” ก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลยจริงๆ เธอจะถอนตัวเสมอและผมก็ไม่เคยรู้เจ้าเธอ พระเจ้าทรงช่วยด้วยเถิด ผมกำลังทำตัวเป็นสุภาพบุรุษผู้กล้าหาญอยู่นะ ผมเผ้านึกสงสัยอยู่บ่อยครั้งนับแต่บัดนั้นว่าอะไรหนอที่อาจจะเปลี่ยนแปลงไป (ในทางที่ดีหรือร้าย) ถ้าผมไม่ได้ทำตัวแบบนั้น สิ่งที่ผมรู้ในตอนนั้นก็คือบรรดาชายหนุ่มผู้กล้าหาญนะ น้อยครั้งมากที่จะได้แอม่สาว ใส่คำพูดนั้นลงไปบนผืนผ้าปักแล้วก็ชวนโชว์ไว้ในห้องครัวของคุณได้เลยนะ

ความเป็นไปได้ที่จะต้องใช้เวลามากขึ้นในการดูพื้นที่โรงอาหารและเอาจานสกปรกเข้าเครื่องล้างจานเก่าๆของโรงอาหารใหญ่ไม่น่าพิสมัยสักเท่าไรสำหรับผม

ในเมื่อเวนที่อยู่เลยลงไปทางใต้เจ็ดสิบไมล์และกำลังเฟลิดเฟลินกับแสงสีอันสดใสของบอสตัน แต่มันเป็นงานที่มั่นคงดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมต้องการ และผมก็ไม่ได้มีโอกาสอื่นใดอีก ครั้นแล้วในช่วงปลายเดือนกุมภาพันธ์ โอกาสหนึ่งแทบจะเรียกว่าผ่านมาถึงมือผมตามแถวล้างจานบนสายพานลำเลียงเลยละ

ใครบางคนอ่านนิตยสาร *แคโรไลนาลิวี่ง* อยู่ระหว่างที่เขาหรือเธอสวาปามอาหารกลางวันราคาพิเศษของวันนั้น ซึ่งบังเอิญเป็นเม็กซิกาลีเบอร์เกอร์กับคาแรมบาฟรายล์ เขาหรือเธอทิ้งนิตยสารไว้บนถาดและผมก็เก็บมันขึ้นมาพร้อมกับการงาน ผมเกือบจะโยนมันลงถังขยะไปแล้วแต่ก็ไม่ได้โยน เพราะยังงงเสียหนังสือฟรีก็คือหนังสือฟรีนะ (ผมเป็นเด็กที่เรียนไปด้วยทำงานไปด้วยนะ อย่าลืม) ผมเสียบมันไว้ในกระเป๋าหลังแล้วก็ลืมไปเลยจนกลับไปถึงหอพัก ระหว่างที่ผมกำลังเปลี่ยนกางเกง มันก็หล่นปลิวลงกับพื้นตรงนั้นและเบาะเปิดไปยังส่วนที่เป็นหน้าโฆษณาท้ายเล่ม

ใครก็ตามที่อ่านนิตยสารเล่มนั้นอยู่ได้วงโฆษณารับสมัครงานหลายชิ้น... ถึงแม้ว่าในท้ายที่สุดแล้วเขาหรือเธอคงต้องตัดสินใจเป็นแน่ว่าไม่มีงานไหนที่ออกจะเข้าที่เลย ไม่อย่างนั้น *แคโรไลนาลิวี่ง* ก็คงจะไม่นอนมาบนสายพานลำเลียงหรือหกใกล้กับด้านล่างสุดของหน้านั้นมีโฆษณาชิ้นหนึ่งที่เกดสะดุดตามผมเข้า ถึงแม้ว่ามันจะไม่ถูกวงไว้ บรรทัดแรกซึ่งเป็นตัวพิมพ์หนามีข้อความว่า **ทำงานใกล้สวรรค์!** มีนักศึกษาเอกอังกฤษคนไหนที่สามารถอ่านข้อความนั้นแล้วไม่รอดูข้อความเชิญชวนที่เหลือละ และมีเด็กหนุ่มผู้ซิมเซาวยี่สิบเอ็ดปีที่ถูกรุมเร้าด้วยความหวนกัลวามากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าตนเองอาจจะกำลังสูญเสียแฟนสาวไปคนไหนบ้าง จะไม่สนใจความคิดเรื่องการทำงานในสถานที่ที่เรียกว่าจอยแลนด์นะ

มีหมายเลขโทรศัพท์มาด้วย และผมก็โทรไปแบบไม่ต้องคิดเลย สัปดาห์ต่อมาโบสมัครงานก็ร้อนมาอยู่ในตู้จดหมายที่หอพักของผม จดหมายที่แนบมาด้วยระบุว่าหากผมต้องการทำงานเต็มเวลาในฤดูร้อน (ซึ่งผมต้องการ) ผมจะต้องทำหน้าที่มากมายหลายอย่าง ซึ่งส่วนใหญ่แต่ไม่ใช่ทั้งหมดจะเป็นงานด้านดูแลและซ่อมบำรุง ผมจะต้องมีใบขับขี่ที่ไม่หมดอายุและผมจำเป็นต้องเข้ารับการสัมภาษณ์ ผมสามารถทำเช่นนั้นได้ในช่วงปิดภาคฤดูใบไม้ผลิที่กำลังจะมาถึง แทนที่จะกลับบ้านที่รัฐเมนในช่วงหนึ่งสัปดาห์ เพียงแต่ว่าผมกำลังวางแผนเอาไว้ว่าจะใช้เวลาอย่างน้อยก็บางส่วนของสัปดาห์นั้นกับเวนด์นะลิ เราอาจจะหาเวลาทำ“อย่างว่า”ด้วยซ้ำ

“ไปสัมภาษณ์งานเถอะค่ะ” เวนดีพูดเมื่อผมเล่าให้เธอฟัง เธอไม่ลังเลเลยด้วยซ้ำ “มันจะเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นนะ”

“การอยู่กับคุณต่างหากเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้น” ผมพูด

“จะมีเวลาเหลือเพื่อสำหรับเรื่องนั้นในปีหน้าค่ะ” เธอยืนขยับปลายเท้าขึ้น จวบผม (เธอยืนขยับปลายเท้าเสมอแหละ) ในตอนนั้นเธอกำลังคบผู้ชายอีกคน หรือเปล่าล่ะ คงไม่หรอก แต่ผมพนันได้เลยว่าเธอสังเกตเห็นเขา เพราะเขาอยู่ใน ชั้นเรียนวิชาจิตวิทยาชั้นสูงกับเธอ เรอเน เซนต์แคลร์ คงจะรู้และเป็นไปได้ว่า คงจะเล่าให้ผมฟังถ้าผมถาม การเล่าเรื่องนุ่่นนี้เป็นงานถนัดของเธอเน ผมพนัน ได้เลยว่าเธอทำให้บาทหลวงเหนื่อยอ่อนทีเดียวเวลาเธอไปสารภาพบาปแบบเดิมๆ แต่เรื่องบางเรื่องคุณก็ไม่อยากจะรู้หรอก อย่างเช่นทำไมหญิงสาวที่คุณรักหมดใจ ถึงเอาแต่ปฏิเสธคุณอยู่เรื่อย แต่กลับทิ้งตัวลงบนเตียงกับหนุ่มคนใหม่แทบจะ ในครั้งแรกที่มีโอกาสเลย ผมไม่แน่ใจว่ามีใครสามารถฟื้นตัวจากรักแรกได้อย่าง เด็ดขาดหรือเปล่า และนั่นยังทำให้ผมหงุดหงิดไม่หาย ใจหนึ่งผมก็ยิ่งอยากรู้ว่า ผมมีอะไร ผิดปกติ หรือผมมีอะไรขาดหายไป ตอนนี้ผมอายุหกสิบกว่าแล้ว ผมเผ้าหงอกเป็นสีเทาและรอดตายจากมะเร็งต่อมลูกหมาก แต่ผมก็ยังอยาก จะรู้ว่าทำไมผมถึงไม่ดีพอสำหรับเวนต์ คีแกน

ผมขึ้นรถไฟที่เรียกกันว่าขบวนล่องใต้จากบอสตันไปยังนอร์ทแคโรไลนา (ไม่ค่อย จะเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นเท่าไรหรอก แต่มันถูกนะ) แล้วต่อรถประจำทางจาก วิลมิงตันไปที่เฮฟเวินส์เบย์ ผมไปสัมภาษณ์งานกับเฟรด ดิน ผู้ทำหน้าที่เป็น เจ้าหน้าที่รับสมัครงานของจอยแลนด์ นอกเหนือไปจากหน้าที่อื่น ๆ อีกมากมาย หลายอย่าง หลังจากถาม-ตอบกันนานสิบห้า นาที บวกกับการดูใบขับขีของผมและ ใบประกาศนียบัตรการช่วยชีวิตของสภากาชาด เขาก็ส่งป้ายพลาสติกที่มีสายคล้อง ให้ผม มันมีคำว่า **ผู้มาเยือน** ปรากฏอยู่พร้อมวันที่ของวันนั้นและการ์ตูนรูปสุนัข พันธุ์เยอรมันเชปเพิร์ดตาสีฟ้ากำลังยิ้มยิงฟัน ที่ดูเผิน ๆ ก็คล้ายกับตัวการ์ตูน นักสืบที่โด่งดังคือสตูปี-ดู

“ไปเดินดูให้ทั่วๆ” ดินบอก “นั่งเครื่องเล่นแคโรไลนาสปีนก็ได้ถ้าคุณ ต้องการ เครื่องเล่นส่วนใหญ่ยังไม่เปิดใช้งาน แต่เครื่องนั้นใช้ได้แล้ว บอกเลขาว่า ผมอนุญาต สิ่งที่ผมให้คุณไปคือบัตรผ่านสำหรับหนึ่งวัน แต่ผมต้องการให้คุณ กลับมาที่นี่ภายใน...” เขาดูนาฬิกาข้อมือ “เอาเป็นว่าบ่ายโมงจะกัน ถึงตอนนั้น ค่อยบอกผมว่าคุณอยากได้งานหรือเปล่า ผมยังเหลืออีกห้าที่ แต่หลักๆ แล้วมัน ก็เหมือนกันหมด ตำแหน่งผู้ช่วยแสนสุขนะ”

“ขอบคุณครับ”

เขาพยักหน้าพร้อมกับยิ้ม “ไม่รู้ว่าคุณจะรู้สึกยังไงเกี่ยวกับที่นี่ แต่มัน

เหมาะกับผมดี เก่าไปนิดและกิ๊กก็อกอยู่สักหน่อย แต่ผมรู้สึกว่ามันแหละ
ที่มีเสน่ห์ ผมลองไปทำงานที่ดิสไนย์อยู่พักหนึ่ง ไม่ชอบเลย มันเป็น...ไม่รู้ลึนะ...”

“ธุรกิจเกินไปหรือครับ” ผมลองพูดออกไป

“ถูกเพลงเลย เป็นธุรกิจเกินไป อ่องเอี่ยมเริ่มเร็วกินไปนะ ผมก็เลยกลับมา
ที่จอยแลนด์เมื่อไม่กี่ปีก่อน ไม่เคยนึกเสียใจเลยละ ที่ที่เราออกจะใช้วิธีแก้ปัญหา
แบบเฉพาะหน้ากันมากกว่า ที่นี้มีกลิ่นอายของสวนสนุกเร่ร้อนยุคเก่าอยู่หน่อยๆ
เอาเลย ไปเดินดูรอบๆ ดูซิว่าคุณคิดยังไง ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือดูว่าคุณรู้สึก
ยังไง”

“ผมขอถามอะไรอย่างหนึ่งก่อนได้มั๊ยครับ”

“ได้อยู่แล้ว”

ผมคลำบัตรผ่านสำหรับหนึ่งวันของผม “หมาตัวนี้คือใครหรือครับ”

รอยยิ้มของเขาเปลี่ยนเป็นยิ้มยิงฟัน “นั่นก็คือฮาวีเจ้าตูบแสนสุข ตัว
แมสคอตของจอยแลนด์ไงละ แบรดลีย์ ฮีสเตอร์บรู๊ค สร้างจอยแลนด์ขึ้นมา
และฮาวีตัวตั้งเดิมคือหมาของเขา ตายไปนานแล้วละ แต่คุณก็ยังได้เห็นมัน
บ่อยๆ ถ้าคุณทำงานที่นี้ฤดูร้อนนี่นะ”

ผมเห็น...และผมก็ไม่เห็น ปริศนาที่ง่ายดาย แต่คำอธิบายจะต้องรอไปอีก
สักพัก

จอยแลนด์นั้นเป็นสถานที่เล็กๆ ไม่ได้ใหญ่โตเท่ากับสวนสนุกซิกซ์แฟล็กส์ และ
ขนาดไม่ได้ใกล้เคียงกับดิสไนย์เวิลด์เลยสักนิด แต่มันใหญ่พอที่จะสร้างความ
ประทับใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจอยแลนด์อเวนิว ถนนสายหลัก กับฮาวนด์
ดีอควีย์ ถนนสายรองนั้นแทบจะว่างโล่งและดูกว้างแปดเลน ผมได้ยินเสียงวี๊ดๆ
ของรถไฟฟ้าและเห็นคนงานจำนวนมาก คนงานกลุ่มใหญ่ที่สุดกำลังสาละวน
กันอยู่ตรงเครื่องเล่นธันเดอร์บอล ซึ่งเป็นรถไฟเหาะหนึ่งในสองขบวนของจอยแลนด์
แต่ไม่มีลูกค้ำเพราะสวนสนุกยังไม่เปิดทำการจนกว่าจะถึงวันที่สิบห้าเดือนพฤษภาคม
แต่ซุ้มขายอาหารสองสามแห่งกำลังดำเนินธุรกิจเพื่อสนองความต้องการเรื่อง
อาหารกลางวันของพวกคนงาน และหญิงชราคนหนึ่งหน้าซุ้มทำนายดวงชะตา
ที่ประดับประดาเสียแพรวพราวกำลังจ้องมองผมอย่างหวาดระแวง มีชื่อยกเว้น
อยู่อย่างหนึ่ง ทุกอย่างที่เหลือล้วนถูกปิดตาย

ชื่อยกเว้นที่ว่าก็คือเครื่องเล่นแคโรไลนาสปีน มันสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบฟุต
(เรื่องนี้ผมมารู้เอาทีหลัง) และหมุนช้ามากๆ ที่ยืนอยู่ด้านหน้านั้นคือชายกล้ามเนื้อ

ที่สวมกางเกงยีนส์ติดกับรองเท้าบูตหนังกลับหัวล้านประอะคราบน้ำมันและเสื้อกล้าม เขาสวมหมวกดาร์บี้เอียงไปข้างหนึ่งบนเรือนผมดำลึบราวกับถ่านหิน บุหรี่แบบไม่มีกั๊กกรองเห็นบออยู่หลังใบหูข้างหนึ่ง เขาดูคล้ายตัวการ์ตูนคนเรียกแขกในงานเทศกาลรื่นเริงจากภาพการ์ตูนในหนังสือพิมพ์ยุคก่อน มีกล่องเครื่องมือที่เปิดอ้าอยู่กับวิทยุกระเป่าหัวเครื่องใหญ่อยู่บนหลังสัมข้างๆ เขา วงเคอะเฟสเสส กำลังร้องเพลง “สเตย์วิทมี” ชายคนนั้นกำลังเดินเข้าจังหวะ สองมือสอดอยู่ในกระเป่ากางเกงด้านหลัง สะโพกยกย้ายซ้ายขวา ผมเกิดความคิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง พลิกฟิล์ม แต่ชัดเจนที่สุด *โตขึ้น ผมอยากเหมือนหมอนี่เปียบเลย*

เขาขึ้นมาที่บัตร์ผ่าน “เฟรดดี ดิน ส่งนายมาใช้มั๊ย บอกนายว่าทุกอย่างที่เหลื่อปิดหมด แต่นายจะขึ้นไปนั่งเจ้าล้อยักษ์ก็ได้”

“ใช่ครับ”

“การขึ้นไปนั่งบนเคอะสปีนหมายถึงว่านายได้งานแล้ว เขาชอบให้คนที่ได้รับเลือกแค่นี้ก็คนขึ้นไปเห็นทัศนียภาพทางอากาศนะ นายจะรับงานหรือเปล่านั้น”

“ผมคิดว่างั้นนะ”

เขายื่นมือออกมา “ฉันชื่อเลน ฮาร์ดี ยินดีต้อนรับนะ เจ้าหนู”

ผมเขย่ามือกับเขา “เดวิน โจนส์ ครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จัก”

เขาเริ่มเดินขึ้นทางลาดที่นำไปสู่เครื่องเล่นที่กำลังหมุนช้าๆ ก่อนจะคว่ำคันทโยกยาวที่หน้าตาคล้ายเกียร์กระปุก แล้วค่อยๆ ดึงมันกลับ ล้อหมุนข้างลงจนกระทั่งหยุดนิ่ง หนึ่งในบรรดากระเช้าที่ทาสีสันสดใส (ภาพของฮาววีเจ้าตูบแสนสุขปรากฏอยู่แต่ละข้าง) แกว่งไกวอยู่ตรงช่องลำเลียงผู้โดยสาร

“ปีนขึ้นไปเลย โจนส์ ฉันจะส่งนายขึ้นไปตรงที่ที่อากาศแจ่มแจ๋วไม่เหมือนใครและทิวทัศน์วิเศษยิ่งกว่าอะไร”

ผมปีนเข้าไปในกระเช้าแล้วปิดประตู เล่นลองเขย่าดูเพื่อให้แน่ใจว่ามันใส่สลักแน่นหนาแล้ว ก่อนจะปล่อยราวกันนิรภัยลง จากนั้นจึงกลับไประบบควบคุมพื้นฐานของเขา “พร้อมจะบินขึ้นรึยัง กับตัน”

“คงพร้อมมั้ง”

“ความมหัศจรรย์กำลังรออยู่” เขาหลิวตาให้ผมแล้วโยกคันทโยกไปข้างหน้า วงล้อเริ่มหมุนอีกครั้งแล้วจู่ๆ เขาก็กำลังมองขึ้นมาที่ผม ทงูชิงร่าที่อยู่ข้างซุ้มทำนายไซโคชะตาก็เหมือนกัน เธอชะเง้อคอมองและกำลังบ้องตา ผมโบกมือให้เธอ แต่เธอไม่โบกตอบ

แล้วผมก็อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ยกเว้นทางวิ่งที่ตั้งวูบและบิดตัวอย่าง

ขับซ้อนหลายรอบของเครื่องเล่นคันเตอร์บอล และกำลังลอยสูงขึ้นไปในอากาศ เย็นเยือกตันฤดูใบไม้ผลิ พร้อมกับรู้สึกว่ามันกำลังทิ้งความกังวลท่วงโยทั้งหมดไว้ข้างล่างนั้น ง่าย แต่จริงนะ

จอยแลนด์ไม่ใช่สวนสนุกประเภทธีมพาร์ค ซึ่งก็เปิดโอกาสให้มันมีความบันเทิงโน่นนิดนี่หน่อยครบทุกอย่าง มีเครื่องเล่นรถไฟเหาะระดับรองลงมาที่มีชื่อเรียกว่าเดอะเดลิเรียมเซคเกอร์กับสไลด์น้ำ (กับต้นนี้โมสส์แปลชแอนด์แครช) สุดด้านตะวันตกของสวนสนุกมีส่วนต่อขยายสำหรับเด็กเล็ก ๆ เรียกว่าหมู่บ้านวิกเกิล-แวกเกิล มีอาคารแสดงคอนเสิร์ตหลังหนึ่งด้วย ซึ่งการแสดงส่วนใหญ่เป็นพวกนักร้องคันทรี่เวสเทิร์นระดับรองหรือไม่กี่พวกร็อคเกอร์ประเภทที่ถึงจุดสูงสุดในยุคห้าศูนย์หรือยุคหกศูนย์ ผมมารู้เรื่องนี้ทีหลังเช่นกัน ผมจำได้ว่าจอห์นนี่ โอติส กับบิกโจ เทอร์เนอร์ เปิดการแสดงที่นั่นด้วยกัน ผมต้องถามเบรندا แรฟเฟอร์ตี สมุห์บัญชีใหญ่ผู้เป็นเสมือนแม่ใหญ่สำหรับพวกสาว ๆ ฮอลลิวูดด้วยว่า พวกเขาคือใคร เบรنداคิดว่าผมนะหัวทึบ ส่วนผมก็คิดว่าเธอหอม เราคงจะถูกทั้งคู่แหละ

เลน ฮาร์ดี พาผมขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงด้านบนสุดแล้วก็หยุดวงล้อไว้ ผมนั่งอยู่ในกระเช้าที่แกว่งไปมาโดยจับราวนิรภัยแน่นและมองออกไปยังโลกใบใหม่เอี่ยม เลยไปทางด้านตะวันตกนั่นคือที่ราบนอร์ทแคโรไลนาที่ดูเขียวขจีอย่างเหลือเชื่อในความคิดของเด็กนิวยอร์กแลนด์ ผู้คุ้นเคยกับการคิดว่าเดือนมีนาคมเป็นแต่เพียงช่วงเวลาทีหนาวเย็นและเป็นโคลนเฉอะแฉะก่อนจะถึงฤดูใบไม้ผลิที่แท้จริง ทางด้านตะวันออกคือมหาสมุทรสีครามเข้มเหมือนโอลิเว่ จนกระทั่งระลอกคลื่นซัดสาดเป็นฟองสีขาวครีมบนชายหาดที่ผมจะแบกหัวไว้อันบอบช้ำเดินขึ้นล่องไปอีกสองสามเดือนนับจากนี้ ข้างใต้ตัวผมพอดีก็คือความลับสนปนเปแบบเป็นมิตรของจอยแลนด์ เครื่องเล่นใหญ่น้อย อาคารแสดงคอนเสิร์ต และซุ้มอาหารต่างๆ ร้านขายของที่ระลึก กับรถบัสเจ้าตูดแสนสุขซึ่งรับลูกค้าไปส่งที่โมเต็ลใกล้ ๆ กัน และแน่นอนว่าที่ชายหาดด้วย ทางทิศเหนือก็คือเฮฟเวนส์เบย์ จากจุดที่อยู่สูงเหนือสวนสนุก (ข้างบนที่ซึ่งอากาศแจ่มแจ๋วไม่เหมือนใคร) ตัวเมืองดูคล้ายแท่งไม้ที่เตี้ย ๆ ใช้ก่อเป็นรูปร่างเบียดชุกกันอยู่ ซึ่งหอคอยยอดสูงสี่แท่งบนหลังคาโบสถ์หยดขึ้นไปตามทิศหลัก ๆ ของเซมิทิส

วงล้อเริ่มหมุนอีกครั้ง แล้วผมก็กลับลงมาด้วยความรู้สึกเหมือนกับเด็กคนหนึ่งในเรื่องเล่าของรัตยาร์ด คิปลิง ที่ขึ้นไปบนจุกของช้าง เลน ฮาร์ดี พาผมลงมาจอดนิ่ง แต่ไม่เสียเวลาถอดสลักประตูกระเช้าให้ผม จะว่าไปผมก็เกือบจะเป็นลูกจ้างคนหนึ่งแล้วนี่นา

“นายคิดว่าง”

“สุดยอดเลยครับ” ผมบอก

“ชาย มันไม่เลวเลยสำหรับเครื่องเล่นคนแก่ล่ะนะ” เขาขยับหมวกดำรี่เสียใหม่เพื่อให้เห็นเอียงไปอีกข้าง แล้วใช้สายตามองทั่วร่างผมแบบประเมิน “นายสูงเท่าไทรล่ำ หกฟุตสามได้มั๊ย”

“หกฟุตสี่ครับ”

“อือ-ฮี่ แล้วมาดูกันซิว่านายจะคิดยังไงเมื่อต้องเอาร่างสูงหกฟุตสี่ทั้งร่างของนายนี้ไปบนเดอะสปีนตอนกลางเดือนกรกฎาคมโดยสวมชุดชนส์ตีร์และร้องเพลง ‘แฮปปี้เบิร์ธเดย์’ ให้เจ้าเด็กซึ่มูกโป่งตัวเล็ก ๆ ที่ถูกตามใจจนเหลือที่ถือใหม่สวรรค์ในมือข้างหนึ่งกับคอลลีโคนที่กำลังละลายในมืออีกข้าง”

“สวมชุดชนส์ตีร์อะไรครับ”

แต่เขาเดินบ้ายหน้ากลับไปที่เครื่องจักรกลของเขาแล้วและไม่ได้ตอบ บางทีเขาอาจจะไม่ได้ยินเสียงผมเห็นเสียงวิทยุซึ่งกำลังเล่นเพลง “คร็อคโคไดล์รีอ็อค” ดังลั่นอยู่ในตอนนั้น หรือบางทีเขาแค่อยากให้อาชีพการงานในอนาคตของผมในฐานะหนึ่งในกลุ่มเจ้าตูบแสนสุขของจอยแลนด์เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจก็ได้

ผมมีเวลาเตร็ดเตร่อีกกว่าชั่วโมงก่อนจะไปพบกับเฟรด ดิน อีกครั้ง ผมก็เลยเดินเอื่อยๆ ขึ้นไปตามฮาวนด์ดีกเวย์ไปยังรถเข็นขายอาหารกลางวันที่อยู่เหมือนกิจการกำลังไปได้สวยทีเดียว ใช้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในจอยแลนด์จะเน้นแนวคิดเกี่ยวกับหมาเป็นหลัก แต่มากมายหลายสิ่งเป็นเช่นนั้น โดยเฉพาะสถานที่ขายอาหารแห่งนี้ ซึ่งมีชื่อเรียกว่า พัพ-อะ-ลิเซียส ผมมีงบประมาณที่จำกัดอย่างน้อยๆ สำหรับการเดินทางหางานเล็กๆ น้อยๆ ครั้งนี้ แต่ผมคิดว่าผมมีปัญญาจ่ายเงินสองสามเหรียญเป็นค่าชิลีดีด็อกสักชิ้นกับเฟรนช์ฟรายใส่ถ้วยกระดาษสักถ้วยละหน้า

เมื่อผมไปถึงซุ้มดูลายมือ มาตามฟอร์จูนาก็ยืนปักหลักขวางทางผม เว้นเสียแต่ว่ามันไม่ค่อยจะถูกต้อนัก เพราะเธอเป็นฟอร์จูนาค่าระหว่างวันที่สิบห้าเดือนพฤศจิกายนถึงวันแรงงาน^๑ เท่านั้น ในช่วงสิบหกสัปดาห์ที่เธอจะแต่งกายด้วยชุดกระโปรงยาว เลือตัววางระบายเป็นชิ้นๆ กับผ้าคลุมไหล่ที่ประดับประดาด้วยสัญลักษณ์อันหลากหลายเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถา ต่างหูห่วง

^๑ในสหรัฐอเมริกาตรงกับวันจันทร์แรกของเดือนกันยายน

สีทองของเธอหนักอึ้งเสียด้านข้างหูของเธอให้ยานลง และเธอพูดติดสำเนียง ยิปซีอย่างหนัก ซึ่งทำให้เธอฟังดูเหมือนตัวละครจากหนังเขย่าขวัญยุคศตวรรษ ๑๙๓๐ ประเภทที่มีปราสาทห่อหุ้มด้วยไอหมอกกับสุนัขป่าที่หอนโหยหวนเป็นจุดเด่น

ในช่วงเวลาที่เหลือของปี เธอคือแม่มายจากบรูกลินผู้สะสมตุ๊กตากระเบียง ฮัมเมลและชอบดูภาพยนตร์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทเศว้าเกล้าที่น่าตาที่มีหญิงสาวป่วยเป็นมะเร็งแล้วจบชีวิตลงอย่างสวยงามนะ) วันนี้เธอแต่งกายเก๋ไก๋ด้วยชุดสูท กางเกงสีดำนับรองเท้าส้นเตี้ย ผ้าพันคอสีชมพูกุหลาบที่พันอยู่รอบคอของเธอ ช่วยให้มีสีสันทันขึ้นมาบ้าง ตอนเป็นพอร์จูน เธอไว้ผมดกหนาสีเทาเป็นกระเซิง แต่นั่นคือวิกและยังคงถูกเก็บไว้ในโดมแก้วของมันเป็นเองในบ้านหลังเล็ก ๆ ของเธอที่เฮฟเวอส์เบย์ ผมที่แท้จริงของเธอเป็นทรงตัดสั้นย้อมสีดำ แฟนภาพยนตร์เรื่อง *เลิฟสตอรี* จากบรูกลินและพอร์จูนานักพยากรณ์มารวมตัวกันได้ในแง่เดียวเท่านั้น นั่นคือทั้งคู่คิดฝันไปเองว่าตนเป็นผู้มีพลังจิต

“มีเงามืดบดบังอยู่เหนือตัวคุณนะ พ่อหนุ่ม” เธอประกาศ

ผมมองลงไปและเห็นว่าเธอพูดถูกเฟง ผมกำลังยืนอยู่ในเงาของเครื่องเล่น แคลโรไลนาสปินไน้ละ เราทั้งคู่นะแหละ

“ไม่ใช่อย่างนั้น ตาที่มึน เงามืดเหนืออนาคตของคุณต่างหาก คุณจะมี ความหิวโหย”

ผมกำลังหิวโหยอย่างหนักแล้วละ แต่ฟัพ-อะ-ลิเซียขนาดยาวหนึ่งฟุตจะจัดการเรื่องนั้นให้ในไม่ช้า “นั่นเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากเลยครับ มิสซิส...อ้อ...”

“โรซาลินด์ โกลด์” เธอบอกและยื่นมือมา “แต่คุณเรียกฉันว่ารอซซี่ก็ได้ ใคร ๆ ก็เรียกจ๊ะ แต่ในระหว่างฤดูกาล...” เธอเปลี่ยนไปสวมบทบาทหมอดู ซึ่งหมายถึงว่าเธอพูดจาฟังคล้ายเบลลา ลูโกซี^๒ แบบมีหน้าอกด้วยนะนะ “นายราหว่าง ฤดูกาล ฉานคือ...พอร์จูน!”

ผมเขย่ามือกับเธอ ถ้าเธอสวมเครื่องแต่งกายอยู่ด้วยเช่นเดียวกับสวมบทบาท ก้าโลทองครึ่งโหลก็คงจะดั่งเคล้งคล้ายบนข้อมือของเธอแล้ว “ยินดีอย่างยิ่งที่ได้ รู้จักครับ” และลองใช้สำเนียงพูดแบบเดียวกัน “โผมคือ...เดวิน!”

เธอไม่ขำ “ชื่อแบบโอริซหรือ”

“ถูกแล้วครับ”

^๒ Bela Lugosi (ค.ศ. ๑๘๘๒ - ๑๙๕๖) ดาราภาพยนตร์ชาวอเมริกันเชื้อสายฮังการี ผู้มีชื่อเสียงจากการรับบทคานท์แดร์ริคูลาในยุคหนังเงียบ

“พวกไอริชนะมีแต่ความโศกเศร้าและหลายคนก็มีตาทิพย์ ฉันไม่รู้ว่าคุณมีหรือเปล่า แต่คุณจะได้พบใครบางคนที่มี”

ที่จริงแล้วผมมีแต่ความสุขต่างหาก...พร้อมด้วยความปรารถนาเป็นล้านพันนั้นที่จะเอาเจ้าฮ็อตต็อกพัฟ-อะ-ลิเซียสใส่ลงคอ ซึ่งถ้าโปะเนื้อมดรสเผ็ดไว้เพียงก็ยิ่งดี นี่ซึกจะรู้สึกคล้ายประสบการณ์อันน่าตื่นเต้นขึ้นมาแล้ว ผมบอกตัวเองว่าความรู้สึกเช่นนั้นคงจะลดน้อยถอยลงเมื่อผมกำลังเซ็ดถูส้วมให้สะอาดเมื่อหมดวันอันแสนวุ่นวาย หรือไม่ก็เซ็ดอ้วกจากที่นั่งของเครื่องบินเว็วลีลิตัลส์ แต่ ณ ขณะนั้นทุกอย่างดูจะสมบูรณ์แบบไปหมด

“นี่คุณกำลังฝึกซ้อมการแสดงของคุณอยู่หรือครับ”

เธอยึดตัวตรงจนสุดความสูงของเธอซึ่งน่าจะอยู่ที่ห้าฟุตสอง “ไม่ใช่การแสดงซะหน่อย พ่อหนุ่ม” เธอพูด สำแดงแทน แสดง “คนยิวเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีสัมผัสด้านพลังจิตไวที่สุดในโลก นี่เป็นสิ่งที่ใครๆ ก็รู้จักกันทั้งนั้น” เธอเลิกพูดติดสำเนียง “อีกอย่าง จอยแลนด์นี่ดีกว่าการแขวนป้ายรับดูลายมือบนถนนสายที่สองเสียอีก จะโศกเศร้าหรือไม่ ฉันก็ชอบคุณนะ คุณส่งกระแสความรู้สึกที่ดีออกมา”

“เป็นเพลงของวงบิชบอยส์ที่ผมโปรดปรานมาก ๆ เพลงหนึ่งเลยละ”

“แต่คุณกำลังจะเจอกับความโศกเศร้าครั้งใหญ่อยู่รอมร่อ” เธอเว้นจังหวะและทำท่าเน้นย้ำแบบเดิมๆ “และอาจจะอันตรายด้วย”

“คุณมองเห็นสาวสวยผมสีเข้มในอนาคตของผมหรือเปล่า” เวนดีเป็นสาวสวยผมสีเข้ม

“เปล่า” รอซซีตอบและคำพูดที่ตามมาทำเอาผมชะงักงัน “เธออยู่ในอดีตของคุณ”

โอ้ว-เค

ผมเดินอ้อมเธอไปยังทิศทางที่พัฟ-อะ-ลิเซียสตั้งอยู่ โดยระมัดระวังที่จะไม่แตะต้องตัวเธอ เธอเป็นหมอดูกัมมะลอ ผมไม่สงสัยข้อนั้นเลยสักนิด แต่การสัมผัสตัวเธอในตอนนั้นก็ยังคงดูเป็นความคิดที่ห่วยแตกสิ้นดี

ไม่ได้ผลแฮะ เธอเดินมากับผม “ในอนาคตของคุณจะมีเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งกับเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง เด็กผู้ชายมีหมาด้วย”

“เจ้าตูบแสนสุขนะสิ ผมพนันได้เลย คงจะชื่อฮาวีด้วย”

เธอทำหูทวนลมกับความพยายามทำเป็นเล่นครั้งล่าสุดนี้ “เด็กผู้หญิงสวมหมวกสีแดงและถือตุ๊กตาตัวหนึ่ง เด็กคนหนึ่งในสองมีตาทิพย์ ฉันไม่รู้ว่าคุณไหน ข้อนี้ถูกปิดบังเอาไว้ไม่ให้ฉันรู้”

ผมแทบจะไม่ได้นึกคำพูดร้ายยาวท่อนั้นของเธอ ผมกำลังนึกถึงถ้อยแถลง

ครูก่อนหน้าที่พูดด้วยสำเนียงบรูกลิน ราบเรียบไร้อารมณ์ เธออยู่ในอดีตของคุณ
 มาตามฟอร์จูน่าทำนายผิดไปตั้งหลายอย่าง ผมมารู้ทีหลัง แต่เธอดูเหมือน
 จะมีแววแห่งพลังจิตของแท้ๆ จริงๆ และในวันที่ผมไปสัมภาษณ์งานช่วงฤดูร้อน
 ที่จอยแลนด์นั้น เธอกำลังใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีเลยละ

ผมได้งานละ มิสเตอร์ดีนพอใจเป็นพิเศษกับประกาศนียบัตรการช่วยชีวิตของ
 กษัตริย์ที่ผมได้รับที่สมาคมว่ายน้ำเบิลยูซีเอในฤดูร้อนที่ผมอายุครบสิบหก นั่นคือ
 ช่วงที่ผมเรียกว่าฤดูร้อนแห่งความเบื่อหน่าย ในช่วงเวลาหลายขวบปีนับแต่นั้น
 ผมได้ค้นพบว่าความเบื่อหน่ายมีข้อดีตั้งมากมาย

ผมบอกมิสเตอร์ดีนว่าการสอบปลายภาคของผมจะเสร็จสิ้นลงเมื่อไหร่
 และสัญญากับเขาว่าผมจะมาที่จอยแลนด์สองวันหลังจากนั้น พร้อมสำหรับการ
 กำหนดทีมงานและการฝึกอบรม เราจับมือกัน และเขาก็ต้อนรับผมเข้าร่วมงาน
 มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผมนึกสงสัยขึ้นมาว่าเขาจะคะยั้นคะยอให้ผมร่วมเท่าแบบเจ้าตูบ
 แสนสุขหรือทำอะไรประมาณนั้นไปกับเขาด้วยหรือเปล่า แต่เขาแค่กล่าวคำอำลา
 กับผมและเดินออกจากห้องทำงานไปพร้อมกัน ชายร่างเล็กผู้มึนย่นตาเฉียบคม
 และการก้าวเดินที่กระฉับกระเฉง ขณะยืนอยู่บนเฉลียงที่เป็นแท่นปูนเล็ก ๆ ของ
 ออฟฟิศจัดหางานพร้อมกับฟังเสียงคลื่นซัดสาดและสูดกลิ่นไอเกลือขึ้น ๆ นั้น
 ผมรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาอีกครั้งและกระหายที่จะให้ฤดูร้อนเริ่มขึ้น

“คุณอยู่ในธุรกิจบันเทิงแล้วนะ พ่อหนุ่มโจนส์” เจ้าหน้าที่ใหม่ของผมพูด
 “ไม่ใช่ธุรกิจสวนสนุกเร่ร่อน ไม่เชิงนะ จากลักษณะที่เราบริหารจัดการสิ่งต่าง ๆ
 ในปัจจุบัน แต่ก็ไม่ได้แตกต่างออกไปมากนักเช่นกัน รู้ใช่ไหมว่ามันหมายถึงอะไร
 ที่ว่าอยู่ในธุรกิจบันเทิงนะ”

“ก็ไม่เชิงนะครับ”

นัยน์ตาของเขาเคร่งขรึมแต่เรียวปากแฝงรอยยิ้มยั้งฟันอยู่นิด ๆ “มัน
 หมายถึงว่าพวกบ้านนอกต้องจากไปพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้าไงล่ะ อ้อ ถ้าผม
 ได้ยิน คุณเรียกพวกลูกค้ำว่าบ้านนอกเมื่อไหร่ละก็ คุณจะกระเด็นออกนอกประตู
 ไปอย่างรวดเร็วเสียจนคุณจะไม่รู้เลยว่าโดนอะไรซัดเข้าให้ ผมพูดได้เพราะผม
 อยู่ในธุรกิจบันเทิงมาตั้งแต่ผมโตพอที่จะโกนหนวดได้ พวกเขาคือพวกบ้านนอก
 ไม่ต่างจากพวกหลังเขาชาวโอกลาโฮมาและอาร์คันซอที่เอื้อมคอมองไปตลอดทาง
 ทั่วสวนสนุกเร่ร่อนทุกแห่งที่ผมทำงานให้หลังสงครามโลกครั้งที่สอง คนที่มาเที่ยว
 จอยแลนด์อาจสวมใส่เสื้อผ้าที่ดูดีกว่าและขับรถฟอร์ดกับรถตู้โพลีสกวาเกน

แทนที่จะเป็นรถปิกอัพพาร์มอล แต่สถานที่แห่งนี้จะทำให้พวกเขากลายเป็นบ้านนอกที่อ้าปากห่อไปเลย ถ้ามันไม่ได้เป็นแบบนี้ก็แสดงว่ามันไม่ได้ทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ แต่สำหรับคุณแล้ว พวกเขาคือพวกคุณๆ เมื่อพวกเขาได้ยินคำเรียกแบบนี้ พวกเขาจะนึกไปถึงโคนีย์ไอส์แลนด์^๑ แต่เรารู้ดีว่านั่น พวกเขาก็คือกระต่ายไล่ละ มิสเตอร์โจนส์ กระต่ายรักสนุกตัวอวบอ้วนชวนมองที่กระโดดจากเครื่องเล่นนี้ไปเครื่องเล่นโน้นและจากซุ้มนี้ไปซุ้มโน้น แทนที่จะเป็นจากโพรงสู่โพรง”

เขาหลิวตาให้แล้วบีบไหล่ผม

“พวกคุณๆ ต้องไปจากที่นี่อย่างมีความสุข ไม่อย่างนั้นสถานที่แบบนี้จะต้องม้วนเสื่อแน่ ผมเคยเห็นเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นมาแล้ว และเมื่อไหร่ที่มันเกิดขึ้น มันจะเป็นไปอย่างรวดเร็วเลยละ นี่เป็นส่วนสนุกนะ พ่อหนุ่มโจนส์ ฉะนั้นเอาอกเอาใจพวกคุณๆ เข้าไว้และสะกดหูพวกเขาแต่เพียงเบาๆ สรุปคำเดียวก็คือ ทำให้พวกเขา *สนุก*”

“โอเคครับ” ผมพูด...ถึงแม้ผมไม่รู้ว่าตัวเองจะให้ความสนุกเพลิดเพลินแก่ลูกค้าได้มากแค่ไหนด้วยการซัดตุ้เครื่องเล่นเดวิลเวกอนส์ (รถบีเอ็มพีในแบบฉบับของจอยแลนด์) ให้เงางาม หรือขับรถกวาดถนนไปตามฮาวนด์ดีด็อกเวย์หลังจากประตูใหญ่ปิดแล้วนะ

“และคุณก็อย่าริอ่านทิ้งให้ผมต้องรอแก้ละ มาที่นี้ในวันที่เราตกลงกันไว้และก่อนเวลาที่ตกลงกันไว้ห้านาทีนะ”

“โอเคครับ”

“มีกฎสำคัญอยู่สองข้อในธุรกิจบันเทิงนะ เจ้าหนู นั่นคือ จงรู้ไว้เสมอว่า กระเป๋าเงินของเราอยู่ที่ไหน...และ *มาตามนัด*”

เมื่อผมเดินออกมาได้ซุ้มประตูโค้งขนาดใหญ่ที่มีข้อความว่า **ยินดีต้อนรับสู่จอยแลนด์** เขียนไว้เป็นตัวหนังสือไฟนีออน (ตอนนี้ปิดอยู่) และเข้าไปในลานจอดรถที่ว่างโล่งเสียเป็นส่วนใหญ่ เล่น ฮาร์ดดี กำลังยืนฟังตู้จำหน่ายตั๋วที่ปิดบานเกล็ดเอาไว้ตู้หนึ่ง พลังสูญบุหรืมวนที่เหน็บไว้หลังใบหูก่อนหน้านี้

“สูญบุหรืในบริเวณไม่ได้อีกแล้วละ” เขาบอก “กฎใหม่นะ มิสเตอร์อีสเตอร์บรูคบอกว่าเราเป็นส่วนสนุกแห่งแรกในอเมริกาที่มีกฎแบบนี้ แต่เราจะไม่ใช่

^๑ Coney Island เกาะที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวนอกชายฝั่งแอตแลนติก อยู่ในเขตบรุกลิน นิวยอร์ก

แห่งสุดท้าย “ได้งานหรือเปล่าล่ะ”

“ได้ครับ”

“ยินดีด้วย เฟรดดีร้ายคำพูดแบบสวนสนุกเร่ร่อนให้คุณฟังหรือเปล่า”

“ก็ทำนองนั้น”

“บอกนายเรื่องเอาอกเอาใจพวกคุณๆ ไซ้มัย”

“ครับ”

“เขาทำตัวน่ารำคาญได้จริงๆ นะเนี่ย แต่เขาอยู่ในธุรกิจบันเทิงมานาน เห็นอะไรๆ มาหมดแล้ว ส่วนใหญ่สองรอบด้วย และเขาก็พูดไม่ผิดหรอก ฉันคิดว่านายจะไปได้สวย นายมีลักษณะท่าทางแบบพวกสวนสนุกเร่ร่อนอยู่ในตัวนะ ไอ้หนู” เขาโบกมือไปทางสวนสนุกที่มีสิ่งปลูกสร้างสำคัญๆ สูงเด่นตัดกับพื้นฟ้าสีกระจ่างไร้มลทิน เครื่องเล่นธันเดอร์บอล เครื่องเล่นเดลิเรียมเซคเกอร์ ลักษณะบิดม้วนเป็นเกลียวแบบซับซ้อนของสไลด์น้ำกับต้นนีโม และแน่นอน เครื่องเล่นแคโรไลนาสปีน “ใครจะไปรู้ ที่นี้อาจจะเป็นอนาคตของนายก็ได้”

“ก็อาจเป็นไปได้” ผมพูด ถึงแม้ผมจะรู้แล้วละว่าอนาคตของผมจะเป็นยังไง ก็เขียนนิยายและเรื่องสั้นประเภทที่ได้ตีพิมพ์ใน *เดอะนิวยอร์กเกอร์* ینگละ ผมวางแผนเอาไว้หมดแล้ว แน่ละว่าผมวางแผนเรื่องการแต่งงานกับเวนดี้ คีแกนเอาไว้หมดแล้วเช่นกัน และเรื่องที่เราจะรอกจนกระทั่งอายุสามสิบกว่าเพื่อจะมีลูกสักสองสามคน ตอนที่คุณอายุยี่สิบเอ็ดนะ ชีวิตคือแผนที่ถนน ต่อเมื่อคุณล่องเข้าสู่ยี่สิบห้าหรือราวๆ นั้นแล้วเท่านั้นแหละ คุณจะเริ่มสงสัยว่าตัวเองอ่านแผนที่แบบกลับหัวกลับหางมาโดยตลอดหรือเปล่า และเมื่ออายุยี่สิบนั้นล่ะที่คุณถึงจะแน่ใจเต็มที่ว่ามันผิดจริงๆ กว่าที่คุณจะอายุหกสิบ ผมต้องขอบอกความจริงเลยว่าคุณนะหลงทางอย่างกู่ไม่กลับแล้ว

“แล้วรอซซี่ โกลด์ พล่ามคำทำนายไร้สาระแบบพอร์จูน่าให้นายฟังตามเคยหรือเปล่า”

“เอ่อ...”

เลนหัวเราะหึๆ “ฉันถึงกับต้องออกปากถามไปทำไมเนี่ย แค่ว่าไว้ละกัน เจ้าหนู ว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของทุกสิ่งที่คุณพูดนั้นเป็นเรื่องไร้สาระจริงๆ ส่วนอีกสิบเปอร์เซ็นต์...เอาเป็นว่าเธอเคยบอกอะไรบางอย่างแก่ผู้คนที่ทำเอาพวกเขาตะลึงจั้งงมาแล้ว”

“แล้วคุณล่ะครับ” ผมถาม “มีการเผยความจริงที่ทำให้คุณตะลึงจั้งงบ้างหรือเปล่า”

เขายิ้มยงฟัน “วันที่ไหนที่ฉันยอมให้รอซซี่ดูลายมือให้ล่ะ วันนั้นฉันจะกลับไป

ตระเวนคุมการแสดงดนตรีสดของพวกคนดำ ลูกชายของมิสซิสซาร์ดีน่ะไม่ไป
ยุ่งยามกับพวกกระดานเรียกผีกับลูกแก้วหรือ”

คุณมองเห็นสาวสวยผมสีเข้มในขนาดของผมหรือเปล่า ผมเคยถาม

เปล่า เธออยู่ในอดีตของคุณ

เขากำลังมองผมอย่างเพ่งพินิจ “เป็นอะไรไปล่ะ กลิ่นแมลงวันเข้าไป
หรือไง”

“ไม่มีอะไรครับ” ผมบอก

“เออหน้า ไอ้ลูกชาย เธอบอกเรื่องจริงหรือเรื่องไร้สาระแก่นายล่ะ สดใหม่
หรือว่าเก่าเก็บ บอกปี่ะปามาเถอะ”

“เรื่องไร้สาระแน่ๆ” ผมดูนาฬิกาข้อมือ “ผมต้องขึ้นรถประจำทางตอน
ห้าโมงถ้าจะไปให้ทันรถไฟไปบอสตันที่แถวหนึ่งทุ่ม เห็นจะต้องไปชะงะที”

“ไอ้ย นายมีเวลาเหลือเฟือ ฤดูร้อนนี้นายจะพักที่ไหนล่ะ”

“ผมยังไม่ได้นึกถึงเรื่องนั้นเลยด้วยซ้ำ”

“นายอาจจะอยากแวะที่บ้านของมิสซิสซิวพลอร์ระหว่างทางไปสถานี
รถประจำทางก็ได้นะ ผู้คนมากมายในเฮฟเว่นส์เบย์มีที่พักให้พวกลูกจ้างฤดูร้อน
เช่าอาศัย แต่ของเธอดีที่สุด เธอให้พวกผู้ช่วยผู้แสนสุขเช่าห้องพักไปตั้งหลายคน
แล้วตลอดหลายปีที่ผ่านมา ที่ของเธอทาง่ายจะตาย มันอยู่ตรงจุดที่ถนนสายหลัก
สุดลงที่หาด บ้านไร่หลังใหญ่เมื่อเริ่มทาสีเทา นายจะเห็นป้ายห้อยจากเฉลียงเลย
ไม่พลาดแน่ เพราะมันทำจากเปลือกหอยและบางชิ้นบางอันก็ร่วงหลุดอยู่เรื่อย
หอพักปี่ไซค์ของมิสซิสซิวพลอร์ บอกเธอว่าฉันส่งนายไป”

“โอเคครับ ผมจะทำตามนั้น ขอบคุณ”

“ถ้าเช่าห้องพักที่นั่น นายเดินบนหาดมาถึงที่นี่ได้เลย ถ้าอยากเก็บเงิน
ค่าน้ำมันไว้สำหรับอะไรที่สำคัญกว่าอย่างการออกไปเที่ยวในวันนี้นายได้หยุดนะ
การเดินบนหาดนั่นเป็นวิธีที่แจ่มแจ่มว่าดูในการเริ่มต้นยามเช้า โชคดีนะ เจ้าหนู
ตั้งตารอที่จะได้ทำงานกับนายนะ” เขายื่นมือออกมา ผมจับมันแน่นๆ และขอบคุณ
เขาอีกครั้ง

ในเมื่อเขาใส่ความคิดนั้นเข้ามาในหัวผม ผมก็เลยตัดสินใจเดินกลับ
เข้าเมืองไปตามชายหาด มันจะช่วยให้ผมประหยัดเวลาเสียลิบนาที่ในการรอรถแท็กซี่
ที่ผมไม่มีปัญญาจะจ่าย ผมเกือบจะไปถึงบันไดไม้ที่ทอดลงไปสู่หาดทรายแล้ว
ตอนที่เขาตะโกนไล่หลังมา

“นี่ โจนนี่! อย่ากรู้อะไรบางอย่างที่รอซี้จะไม่ยอมบอกนายมัยล่ะ”

“เอาสิครับ”

“เรามีปราสาทผีสิงที่เรียกว่าเคทาส์นัสของขวัญด้วยนะ ยายแก่อรช-โอลา ไม่ยอมอมเหยียดเข้าไปในรัศมีห้าสิบหลาเลยแหละ เธอเกลียดพวกชิ้นส่วนที่เต็งเต็ง ขึ้นมากับห้องทรมานและเสียงต่างๆ ที่ถูกบันทึกไว้ แต่เหตุผลที่แท้คือเธอกลัวว่า มันอาจจะผีสิงจริง ๆ นะ”

“งั้นหรือครับ”

“ชาย และเธอไม่ใช่แค่รายเดียวเท่านั้นนะ คนอื่นๆ อีกห้าหกคนที่ทำงาน ที่นี้ก็อ้างว่าเคยเห็นหล่อน”

“คุณพูดจริงหรือเปล่า” แต่นี้เป็นคำถามประเภทที่คุณถามเมื่อรู้สึกพิศวง งงงันสุด ๆ ผมมองเห็นล่ะว่าเขาพูดจริง

“ฉันคงจะเล่าเรื่องให้นายฟังหรอกนะ แต่หมดเวลาพักของฉันแล้ว ฉันยังมี เสาไฟบางส่วนที่ต้องเปลี่ยนบนเครื่องเล่นเดวิดเวกอนส์นะ และพวกเจ้าหน้าที่ ตรวจสอบความปลอดภัยจะมาดูเครื่องเล่นชั้นเดอร์บอลตอนราวๆ ปายสาม คน พวกนั้นนะแสบจะตาย ถ้ามชื้อพลอร์วูดละกัน เมื่อก่อนถึงเรื่องจอยแลนด์แล้ว เอ็มมาลينا ชื้อพลอร์วูดมากกว่าฉันเสียอีก จะเรียกว่าเธอเป็นคนที่สนใจสถานที่ แห่งนี้มาก ๆ ก็คงได้ เทียบกับเธอแล้วฉันเป็นมือใหม่เลยละ”

“นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นใช่ไหม เหมือนไปถ่ายตัวเล็ก ๆ ที่คุณโยนใส่พวกลูกจ้าง หน้าใหม่ทุกคนนะ”

“ทำทางฉันดูเหมือนกำลังล้อเล่นอยู่หรือไง”

เปล่าเลย แต่เขาดูเหมือนกำลังสนุกอยู่จริง ๆ เขาถึงกับลืมนึกทำให้ผมด้วยซ้ำ “มันจะเป็นสวนสนุกที่ภาคภูมิใจในตัวเองได้ยังไงถ้าไม่มีผีสิงตัวนะ บางทีนายอาจจะ ได้เห็นหล่อนด้วยตัวเองก็ได้ พวกบ้านนอกไม่เคยเห็นหรอก ชื้อนั้นนะ แหงชะเอม ที่นี้กริบไปได้แล้ว ไอ้หนู คว่าห้องให้ได้สักห้องก่อนที่นายจะขึ้นรถประจำทาง กลับไปวิลมิงตันนะ นายจะชอบใจฉันที่หลัง”

ด้วยชื่อแบบเอ็มมาลينا ชื้อพลอร์วูด มันเป็นเรื่องยากที่จะไม่นึกภาพเจ้าของบ้านเช่า หหญิงแก้มแดงปลั่งจากนิยายเรื่องหนึ่งของชาร์ลส์ ดิกเก้นส์ หหญิงที่เดินไปโน่นมานี่ แบบกระวีกระวาดพร้อมหน้าอกล้นหลามและใช้คำพูดประเภท *พระเจ้าทรง คุ่มครองเรา* เธอจะเสิร์ฟน้ำชากับบลโคนระหว่างที่พวกตัวประกอบซึ่งเป็นคนแปลก ๆ แต่ใจดีเฝ้ามองอย่างชื่นชม เธออาจจะหยิกแก้มผมด้วยซ้ำขณะที่เรานั่งอย่างเกาลัด กันเหนือกองไฟที่กำลังลั่นเบรียะ

แต่น้อยครั้งมากที่เราจะได้ในสิ่งที่เราจินตนาการไว้จากโลกนี้ และแม่สาว

ที่มาเปิดประตูให้เมื่อผมกดกริ่งนั้น มีรูปร่างสูง อายุห้าสิบกว่า หน้าอกแบนราบ และผิวซีดขาวราวกระจกหน้าต่างที่มีน้ำค้างแข็งจับ เธอถือที่เชี่ยนบุหรีที่มีฐานเป็น ถุงผ้าแบบสมัยเก่าในมือหนึ่งกับบุหรีที่ยังคุกรุ่นในมืออีกข้าง ผมลืมน้ำตาลมอๆ ของเธอถูกม้วนเป็นเกลียวใหญ่ๆ ปิดหูไว้ มันทำให้เธอดูคล้ายเจ้าหญิงที่กำลัง แก่ตัวลงองค์หนึ่งจากเทพนิยายกริมม์ ผมอธิบายเหตุผลที่ผมไปที่นั่น

“จะไปทำงานที่จอยแลนด์สินะ เอ้า ฉันว่าคุณน่าจะเข้ามาข้างในดีกว่า คุณมีเอกสารอ้างอิงมั้ยล่ะ”

“ไม่มีเอกสารอ้างอิงของพาร์ทเมนต์หรอกครับ ผมอาศัยอยู่ในหอพักนะ แต่ผมมีเอกสารอ้างอิงการทำงานจากเจ้านายของผมที่ร้านอาหารใหญ่ ร้านอาหารใหญ่ก็คือสถานที่ขายอาหารแบบบริการตนเองที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ที่ซึ่งผม—”

“ฉันรู้ละนะว่าร้านอาหารใหญ่คืออะไร ฉันเกิดตอนกลางคืนก็จริงแต่ไม่ใช่ เมื่อคืนนี้แน่” เธอพาผมเข้าไปในห้องนั่งเล่นด้านหน้า ซึ่งเป็นห้องที่ยาวเท่ากับ ตัวบ้านและอัดแน่นไปด้วยเครื่องเรือนที่ไม่เข้าชุดกัน และมีโทรทัศน์แบบตั้งโต๊ะ เครื่องใหญ่วางเด่นเป็นสง่าอยู่ เธอชี้ไปที่มัน “โทรทัศน์สินะ ยินดีให้ผู้เช่าห้อง ของฉันใช้ รวมทั้งห้องนั่งเล่นด้วย จนถึงสี่ทุ่มในระหว่างสัปดาห์และเที่ยงคืนช่วง สุดสัปดาห์ บางครั้งฉันจะมานั่งกับพวกเด็กๆ เพื่อดูหนังสักเรื่องหรือดูการแข่งขัน สบอลลتونบ่ยวันเสาร์ เราจะกินพิซซ่าหรือไม่ฉันก็จะทำข้าวโพดคั่ว สุกุดี”

สึกุดี ผมคิด แบบสึกุดีสานานดี และมันก็ฟังดูสึกุดีสานานดีเสียวละ

“บอกหน่อยซิ มิสเตอร์โจนส์ คุณดื่มเหล้าแล้วส่งเสียงดังอะอะหรือเปล่า ฉันเห็นว่าพฤติกรรมแบบนั้นเป็นการต่อต้านสังคมนะ ถึงแม้ว่าหลายคนจะไม่ได้ เป็นแบบนั้น”

“ไม่ครับ” ผมดื่มชนิดหนอย แต่น้อยครั้งมากที่จะส่งเสียงดังอะอะ ปกติ แล้วหลังจากซดเบียร์ไปหนึ่งหรือสองแก้ว ผมก็ง่วงขึ้นมาเท่านั้นเอง

“ถามว่าคุณเสพยาหรือเปล่านั้นก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา เพราะจะเสพยาหรือไม่คุณ ก็คงจะบอกว่าเปล่าใช้มั้ยล่ะ แต่แน่ละว่าเรื่องแบบนั้นจะเปิดเผยตัวเองเสมอ ในท้ายที่สุด และเมื่อถึงตอนนั้นฉันจะเชิญผู้เช่าห้องของฉันไปหาที่อยู่อื่นใหม่ แม้แต่ ักฎฐาก็ไม่ได้ เราเข้าใจเรื่องนั้นแจ่มแจ้งแล้วนะ”

“ครับ”

เธอเขม่นของผม “ทำทางคุณไม่เหมือนชียานะ”

“ผมไม่ใช่ชียาครับ”

“ฉันมีที่ว่างให้คนเช่าพักอาศัยสี่คน แต่ขณะนี้มันมีแค่ห้องเดียวเท่านั้นที่มี

คนเช่า มีสแอนด์เคอร์ลีย์นะ เธอเป็นบรรณารักษ์ ห้องเช่าทั้งหมดของฉันเป็นห้องเดี่ยว แต่มันแจ่มกว่าสิ่งที่คุณจะพบเจอในโมเต็ลเยอะเลย ห้องที่ฉันกำลังคิดว่าจะให้คุณเช่าอยู่ชั้นสอง มีห้องน้ำกับห้องฝักบัวอยู่ในตัว ซึ่งห้องบนชั้นสามพวกนั้นไม่มี มีทางบันไดด้านนอกด้วย ซึ่งสะดวกถ้าคุณมีเพื่อนหญิงนะ ฉันไม่มีข้อร้องเรียนพวกเพื่อนหญิงทั้งหลายหรอก เพราะตัวฉันเองก็เป็นทั้งผู้หญิงและเป็นมิตรพอดู คุณมีเพื่อนหญิงหรือเปล่าละ มีสเตอร์โจนส์”

“มีครับ แต่เธอทำงานอยู่ที่บอสตันช่วงฤดูร้อนนี้”

“งั้นบางทีคุณอาจจะได้พบใครสักคนกระมัง คุณก็รู้ว่าในเพลงเขาร้องไว้ว่าใจความรักอยู่รอบตัว”

ผมเพียงแต่ยิ้มให้กับคำพูดนั้น ในฤดูใบไม้ผลิปี๗๓ นะ ความคิดเรื่องการรักใคร่ตามนอกจากเวนต์ คีแกน ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดอย่างสิ้นเชิงสำหรับผม

“ฉันเดาว่าคุณมีรถด้วยสินะ มีที่จอดรออยู่แค่สองคันทางด้านหลังสำหรับผู้พักอาศัยสี่คน ดังนั้นทุกๆฤดูร้อนใครมาก่อนก็ได้ก่อน คุณมาเป็นคนแรกและฉันคิดว่าคุณมีรถ ถ้าฉันพบว่าคุณไม่มีละก็ คุณจะต้องไปหาที่ใหม่ คุณรู้สิว่าคุณนั้นเป็นเรื่องที่ยุติธรรมไหม”

“ครับผม”

“ดีจัง เพราะมันก็เป็นอย่างนั้นแหละ ฉันจะต้องขอเรียกเก็บเงินแบบที่ต่างๆกันตามปกติ ค่าเช่าเดือนแรก ค่าเช่าเดือนสุดท้าย เงินมัดจำค่าเสียหายนะ” เธอบอกตัวเลขที่ดูเหมือนจะยุติธรรมเช่นกัน กระนั้นก็ตามมันจะทำให้บัญชีเพิร์สต์นิวแฮมป์เชียร์ทรัสต์ของผมปั่นป่วนรวนเรไปทีเดียว

“คุณรับเช็คหรือเปล่าครับ”

“มันจะแดงหรือเปล่าละ”

“ไม่หรอกครับ ไม่เชิงนะ”

เธอแหงนหน้าหัวเราะออกมา “งั้นฉันจะรับไว้ สันนิษฐานว่าคุณจะยังต้องการห้องทันทีที่คุณได้เห็นมันนะ” เธอขยับหูให้ดับแล้วลุกขึ้น “อ้อ ห้ามสูบบุหรี่ข้างบนนะ เรื่องประกันนะ แล้วก็ห้ามสูบบุหรี่ในที่ที่ที่มีผู้เช่าพักอาศัยอยู่ นั่นเป็นเรื่องมารยาททั่วไป คุณรู้หรือเปล่าว่าตาแมวอีสเตอร์บรูคส์นั้นกำลังเริ่มใช้นโยบายห้ามสูบบุหรี่ที่สวนสนุกนะ”

“ผมได้ข่าวแล้วครับ เขาคงจะเสียลูกค้าแน่”

“เขาอาจจะเสียในตอนแรก จากนั้นเขาก็อาจจะได้มาอีก ฉันยอมวางเงินเดิมพันข้างแบรดนะ เขาเป็นผู้ชายที่ฉลาดหลักแหลม อยู่ในแวดวงสวนสนุก

มาตลอด” ผมคิดจะถามเธอว่านั่นหมายถึงอะไรกันแน่ แต่เธอเดินหน้าไปเรื่องอื่นต่อแล้ว “เราไปเยี่ยม ๆ มอง ๆ ห้องกันหน่อยไหม”

การไปเยี่ยม ๆ มอง ๆ ห้องบนชั้นสองนั้นเพียงพอที่จะทำให้ผมเชื่อว่ามันจะน่าอยู่ที่เดียว เต็มมีขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นเรื่องดี และหน้าต่างหันออกไปยังมหาสมุทรซึ่งยิ่งดีเข้าไปใหญ่ แต่ห้องน้ำนี่สิเป็นอะไรที่น่าหัวร่อชะมัด มันเล็กเสียจนเวลาที่ผมนั่งบนโถส้วม เข้าของผมจะเข้าไปอยู่ในส่วนฝักบัว แต่พวกนักศึกษาที่เบียดน้อยหย่อน้อยไม่สามารถทำตัวจุกจิกเรื่องมากได้หรอก และทัศนียภาพเป็นตัวตัดสินเรื่องทั้งหมด ผมไม่แน่ใจว่าพวกคนรวยจะมองเห็นทัศนียภาพที่แจ่มใไปกว่านี้จากบ้านพักฤดูร้อนของพวกเขาแถวๆ เฮฟเว่นส์โรวหรือเปล่า ผมนึกภาพว่าพาเวนต์มาที่นี่ เราสองคนตี๋มด่ากับทิวทัศน์ และหลังจากนั้น...บนเตียงหลังใหญ่นั้นพร้อมจิ้งหะจะโคนที่สม่าเสมอชวงง่วงของคลื่นทะเลข้างนอก...

“อย่างไร” ในที่สุดก็ “อย่างไร”

“ผมต้องการมันครับ” ผมพูดออกไปและรู้สึกว้าวแก้มร้อนผ่าว มันไม่ใช่แค่ห้องหรือกระที่ผมกำลังพูดถึงนะ

“ฉันรู้ว่าคุณต้องการอะไร หน้าของคุณมันฟ้องเลย” อย่างกับเธอรู้แะนะว่าผมกำลังคิดอะไรอยู่ และบางทีเธออาจจะรู้ก็ได้ เธอยิ้มยงฟัน รอยยิ้มกว้างขวางที่ทำให้เธอแทบจะเหมือนตัวละครในนิยายของดิกเก้นส์ถึงแม้เธอจะมีหน้าอกแบนราบกับผิวสีซีด “รังเล็ก ๆ ของคุณเอง ไม่ใช่พระราชวังแวร์ซายส์ แต่เป็นของคุณเอง ไม่เหมือนกับการมีห้องในหอพักซีโหมลละ ต่อให้เป็นห้องเดี่ยวก็เถอะ”

“ไม่เหมือนครับ” ผมยอมรับ ผมกำลังคิดว่าจะต้องปะทะอะไรให้ใส่เงินเข้าไปในบัญชีธนาคารของผมอีกห้าร้อยเหรียญ เพื่อให้ผมมีเงินพอใช้จนกว่าจะได้เช็คค่าจ้างมา พ่อคงจะบ่นเพิ่มแต่ก็จัดการให้ ผมแค่หวังว่าคงจะไม่ต้องยกเรื่องแม่ตายขึ้นมาพูดให้ตัวเองได้เปรียบ แม่จากไปเกือบสี่ปีแล้ว แต่พ่อยังกรูบแม่ตั้งครึ่งโหลไว้ในกระเป๋การเงินและยังสวมแหวนแต่งงานอยู่

“งานของคุณและที่พักของคุณ” เธอพูด ฟังดูฟุ้งฝันนิด ๆ “นั่นเป็นสิ่งที่ดีนะเดวิน คุณจริงจังมั๊ยถ้าฉันจะเรียกคุณว่าเดวิน”

“เรียกว่าเดฟละกันครับ”

“ได้เลยจ๊ะ” เธอมองไปรอบ ๆ ห้องเล็กๆ ที่มีหลังคาลาดชันเพราะมันอยู่ใต้ชายคาตึกด้านหนึ่ง ก่อนจะถอนใจ “ความตื่นตันเร็วใจไม่คงอยู่นานหรอก แต่ระหว่างที่ยังอยู่ มันก็เป็นสิ่งดี ความรู้สึกแห่งอิสรภาพนั้นนะ ฉันคิดว่าคุณจะเข้ากับที่นี่ได้ คุณมีลักษณะท่าทางแบบพวกสวนสนุกเร็วร้อนอยู่ในตัวนะ”

“คุณเป็นคนที่สองที่บอกผมอย่างนั้น” แล้วผมก็นึกถึงบทสนทนาของผมกับเลน ฮาร์ดี ในลานจอดรถ “คนที่สามนะ จริงๆ แล้ว”

“พนันได้เลยว่าฉันรู้ว่าอีกสองคนนั้นคือใคร มีอะไรก็มัยที่ฉันจะพาคุณไปดูได้ ห้องน้ำนั้นไม่ค่อยเท่าไรหรอก ฉันรู้ แต่มันก็ยังเห็นอกว่าการต้องไปถ่ายทุกข์ในห้องน้ำของหอพักระหว่างที่เจ้าหน้าที่อีกสองสามคนตรงอ่างซิงค์ปล่อยตดและเล่าเรื่องโกหกเกี่ยวกับสาวๆ ที่ไปนอนด้วยในคืนที่ผ่านมา”

ผมระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น และมีซิสเอ็มมาลินา ซ็อพลอร์วีก็พลอยผสมโรงไปด้วย

เราเดินลงโดยใช้บันไดด้านนอก “เลน ฮาร์ดี เป็นไงบ้าง” เธอถามเมื่อเราลงมาถึงด้านล่างสุด “ยังสวหมวกบีนนี่เงาไปนั้นของเขาอยู่หรือเปล่า”

“มันดูคล้ายหมวกดาร์บี้สำหรับผมนะ”

เธอยกไหล่ “บีนนี่ ดาร์บี้ ต่างกันแค่นั้นเชียวะ”

“เขาสบายดีครับ แต่เขาเล่าเรื่องบางอย่างให้ผมฟัง...”

เธอกำลังเอียงคอมองผม เกือบจะยิ้ม แต่ไม่เชิงเสียทีเดียว

“เขาบอกผมว่าบ้านพรรคฯของจอยแลนด์ เคทสตันส์ของชวีญ เขาเรียกว่านั่นมันมีผีสิง ผมถามว่าเขากำลังอำผมอยู่หรือเปล่า เขาก็บอกว่าเปล่า เขาบอกว่าคุณรู้เรื่องนี้”

“เขาวางนั้นหรือ”

“ครับ เขาบอกว่าเมื่อว่ากันถึงเรื่องจอยแลนด์แล้ว คุณรู้มากกว่าที่เขา”

“เฮ้อ” เธอเอ่ยปากพร้อมกับล้วงเข้าไปในกระเป๋าทางเกงแล้วหยิบนูหรือวินสตันซองหนึ่งออกมา “ฉันก็รู้พอสมควรละ สามี่ของฉันเป็นหัวหน้าฝ่ายวิศวกรรมที่นั่น จนกระทั่งโรคหัวใจกำเริบแล้วตายไป พอมารู้ว่ากรมธรรม์ประกันชีวิตของเขาจะช่วยเหลือ แถมยังกู้เงินเต็มเพดาน ฉันเลยเริ่มให้เขาห้องพักสองชั้นบนสุดของบ้านหลังนี้ ก็จะทำอะไรได้อีกละ เรามีลูกแค่คนเดียว และตอนนี้เธออยู่ที่นิวยอร์กโน่น ทำงานให้เอเจนซีโฆษณาอะ” เธอจุดบุหรี่ สูดควันเข้าปอด แล้วพ่นกลับออกมาเป็นเสียงหัวเราะ “กำลังพยายามอย่างหนักที่จะสลัดสำเนียงทางใต้ให้หลุดอยู่ด้วย แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง บ้านหลังใหญ่โตมโหฬารหลังนี้เป็นของเล่นของฮาวีนะ และฉันก็ไม่เคยนึกถึงเขาเลย อย่างน้อยมันก็ชำระค่าวงวดหมดแล้ว และฉันก็ชอบคงความเชื่อมโยงกับสวนสนุกเอาไว้ เพราะมันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนยังเชื่อมโยงกับเขาอยู่เช่นกัน คุณเข้าใจข้อนี้มั้ยล่ะ”

“แน่นอนครับ”

เธอมองผมอย่างตริตรองผ่านควันบุหรี่ที่ลอยขึ้นมาหนาทึบ ก่อนจะยิ้มและส่ายหน้า “ไม่หรอก คุณกำลังพูดเอาใจฉัน แต่คุณก็ยังคงเด็กเกินไปนิด”

“แม่ผมเสียไปเมื่อสี่ปีก่อน พ่อผมยังมีอาการอยู่ พ่อบอกว่ามีเหตุผลอยู่ข้อหนึ่งที่ *ภรรยา* กับ *ชีวิตชีวา* ฟังดูแทบจะเหมือนกัน อย่างน้อยผมก็ยังมีเรื่องเรียนกับแฟนผม แต่พ่อเดินเปะปะอยู่ในบ้านหลังใหญ่เกินไปสำหรับพ่อ เลยไปทางเหนือของคิทาเทอร์พอดี พ่อรู้ว่าควรจะขายบ้านหลังนั้นแล้วหาหลังเล็กกว่าที่ใกล้ที่ทำงานเราทั้งคู่ดี แต่พ่อก็ยังอยู่ที่เดิม ฉะนั้นก็ใช้ครับ ผมรู้ว่าคุณหมายถึงอะไร”

“ฉันเสียใจสำหรับความสูญเสียของคุณ” มิสซิสซิวพลอร์วีกกล่าว “สักวันฉันจะต้องเตือนตัวเองเพราะปากของตัวเองนี่แหละ รถประจำทางของคุณนะ ใช้เที่ยวทำโหมงลืบหรือเปล่า”

“ใช้ครับ”

“ฉันเข้ามาในครัวเถอะ ฉันจะทำแซนด์วิชชีสและอุ่นซูปมะเขือเทศในไมโครเวฟให้คุณสักชาม คุณยังมีเวลาพอและฉันจะเล่าเรื่องเศร้าของวิญญาณแห่งจอยแลนด์ให้ฟังระหว่างที่คุณกินไปด้วย ถ้าคุณอยากฟังนะ”

“มันเป็นเรื่องผีจริง ๆ หรือครับ”

“ฉันไม่เคยเข้าไปในบ้านทรราชบ้า ๆ นั่นหรอก ฉันก็เลยไม่รู้แน่ แต่มันเป็นเรื่องฆาตกรรม ข้อนั้นนะฉัน *แน่ใจ* เลยล่ะ”

ซูปนั้นเป็นเพียงซูปแคมป์เบลล์จากกระป๋อง แต่แซนด์วิชชีสเป็นชีสมีนสเตอร์ของโปรดของผมเลยละ และมันอร่อยล้ำ เธอแทนมสดีให้ผมแก้วหนึ่งและยื่นกรานให้ผมดื่ม มิสซิสซิวพลอร์วีกบอกว่าผมเป็นเด็กที่กำลังโตนะ เธอนั่งลงตรงข้ามผมพร้อมซามซูปของตัวเองแต่ไม่มีแซนด์วิช (“ฉันต้องคอยระวังรูปร่างแบบเด็กสาวของฉันล่ะ”) แล้วเล่าเรื่องราวให้ผมฟัง บางส่วนเธอก็ได้มาจากหนังสือพิมพ์และรายงานข่าวทางโทรทัศน์ แต่ส่วนที่เด็ดดวงกว่ามาจากคนรู้จักของเธอที่จอยแลนด์ ซึ่งก็มีอยู่หลายคน

“มันเกิดขึ้นเมื่อสี่ปีก่อน ซึ่งฉันเดาว่าน่าจะเป็นช่วงไล่เสียกันกับที่แม่ของคุณเสียไป คุณรู้ไหมว่าจะไร้พูดขึ้นมาในความคิดของฉันเป็นอย่างแรกเสมอเมื่อฉันนึกถึงเรื่องนี้นะ เลือของหมอนั้นกับถุงมือไ้ละ นึกถึงของพวกนั้นที่ไร้ ทำเอาฉันขนลุกเลย เพราะมันหมายถึงว่าเขา *วางแผน* เรื่องนี้ไว้”

“คุณอาจจะกำลังเริ่มต้นเอาตอนกลาง ๆ เรื่องอยู่นะครับ” ผมพูด

มิสซิสซิปปีพลอร์หัวเราะ “นั่นสินะ ฉันน่าจะใช่ ชื่อของวิญญาณที่กล่าวอ้างกันของคุณก็คือลินดา เกรย์ และเธอมาจากเมืองฟลอเรนซ์ นั่นอยู่เลยไปทางรัฐเซาท์แคโรไลนาโน่น เธอกับเพื่อนชายของเธอ ถ้าเขาเป็นจริง ๆ ณะนะ พวกเขาตรวจสอบภูมิหลังของเธออย่างละเอียดทีเดียวและไม่พบร่องรอยของเขาเลย ทั้งคู่ใช้เวลาคืนสุดท้ายบนโลกนี้ของเธอที่ลูนาอินน์ เลยจากที่นั่นไปทางใต้ตามชายหาดอีกครั้งไมล์ พวกเขาเข้าไปเที่ยวที่จอยแลนด์ตอนประมาณสิบเอ็ดนาฬิกาวันรุ่งขึ้น เขาซื้อบัตรผ่านแบบทั้งวันสำหรับสองคนโดยใช้เงินสด พวกเขาเล่นเครื่องเล่นบางอย่างและกินอาหารกลางวันช้ากว่าปกติที่รีอคลีอบสเตอร์ ซึ่งเป็นร้านอาหารทะเลใกล้กับโถงแสดงคอนเสิร์ตโน่น ตอนนั้นเพิ่งจะเลยบ่ายโมง สำหรับเวลาตายนะ คุณคงจะรู้ว่าพิสูจน์ไ้ไ้ยังง...สิ่งที่อยู่ในกระเพาะอาหารและอะไรต่อมิอะไร...”

“ครับ” แชนด์วิชของผมหมดเกลี้ยงไปแล้วและผมก็เบนความสนใจไปที่ซุปรื่องเล่านั้นไม่ได้ทำลายความอยากรู้อยากเห็นของผมสักนิด ผมอายุสี่สิบเอ็ดเองนะอย่าลืมนะ และถึงแม้ว่าผมคงจะบอกคุณต่างไปจากนี้ แต่สักลั้งไปนั้นผมเชื่อแน่ว่าผมจะไม่มีวันตาย แม้แต่การตายของแม่ก็ยังไม่สามารถสิ้นคลอนความเชื่อถึงแก่นนั้นได้

“เขาเลี้ยงอาหารเธอ แล้วก็พาเธอขึ้นไปนั่งเครื่องเล่นแคโรไลนาสปีน เครื่องที่เล่นไปช้า ๆ ณะนะ ดีกับการย่อยอาหาร จากนั้นเขาก็พาเธอเข้าไปในเคาสน์สยองขวัญ พวกเขาเข้าไปข้างในด้วยกัน แต่เขาก็กลับออกมาคนเดียว เมื่อเครื่องเล่นเล่นไปตามเส้นทางซึ่งใช้เวลาประมาณเก้านาทีได้ราว ๆ ครึ่งทาง เขาก็ปาดคอเธอแล้วโยนเธอออกไปข้างรางเดี่ยวที่รถไฟใช้วิ่ง โยนเธอทิ้งเหมือนเศษขยะชิ้นหนึ่งเลย เขาคงต้องรู้แน่ละว่ามันจะต้องละเอียด เพราะเขาสวมเสื้อสองตัวและสวมถุงมือทำงานสีเหลืองคู่หนึ่งด้วย พวกเขาพบเสื้อตัวนอกที่คงจะเปราะละเอียดเยอะกว่าเลยจากศพไปประมาณหนึ่งร้อยหลา ส่วนถุงมือก็เลยจากนั้นไปอีกหน่อย”

ผมนึกภาพออกเลย แรกสุดก็ร่างที่ยังอุ่นและเต็นตุบ จากนั้นก็เลือด แล้วก็ระหว่างนั้นมาตกรกันั้นนั่งอยู่กับที่ไปจนสุดทาง มิสซิสซิปปีพลอร์พูดถูก มันน่าขนลุกจริง ๆ

“พอเครื่องเล่นหมดรอบ ใ้ไ้เบื่อกันนั้นก็แค่ลุกออกมาแล้วเดินจากไป เขาเช็ดรถคันที่ตัวเองนั่งด้วยนะ เลือดเข็ดตัวที่พวกนั้นเจอนะเปียกชุ่มเลย แต่เข็ดไม่เกลี้ยงหรอก ผู้ช่วยคนหนึ่งสังเกตเห็นคราบบางส่วนบนที่นั่งก่อนรอบถัดไปจะเริ่มขึ้นและจัดการเช็ดจนสะอาด ไม่ได้เอะใจเลยด้วย คราบเลือดบนเครื่องเล่นในสวนสนุกไม่ใช่เรื่องแปลก ส่วนใหญ่มาจากเด็กบางคนที่เกิดตื่นเต้นเกินขนาดขึ้นมาและเลือดกำเดาไหลทะลักนะ เดี่ยวคุณก็จะได้เจอกับตัวเองเลยแหละ

ดูให้แน่ใจละกันว่าคุณสวมถุงมือเวลาทำความสะอาด เพื่อจะมีเชื้อโรคต่างๆ มีถุงมือให้ที่สถานีปฐมพยาบาลทุกแห่งและมีสถานีปฐมพยาบาลอยู่ทั่วสวนสนุกเลย”

“ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเขาลุกจากเครื่องเล่นโดยไม่มีคู่มือมาด้วยหรือครับ”

“ไม่มีจ๊ะ มันกลางเดือนกรกฎาคมนะ ช่วงที่มีคนมาเที่ยวเยอะสุดของฤดูกาล และที่นั่นมีผู้คนพลุกพล่านวุ่นวายไปหมด พวกเขาไม่พบศพจนกระทั่งตีหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากที่สวนสนุกปิดทำการไปตั้งนานแล้ว และไฟทำงานของเคหาสน์สยของขั้วฉนวนค่อยเปิดขึ้น สำหรับพวกพนักงานกะดึกนั้นจะ คุณจะมีโอกาสได้สัมผัสประสบการณ์ที่วุ่นวาย ที่ทีมงานผู้ช่วยผู้แสนสุขทุกคนมีเวรทำความสะอาดเดือนละหนึ่งสัปดาห์ และคุณจะต้องนอนชดเชยล่วงหน้าเพราะว่างานกะบ่ายถึงเที่ยงคืนนั้นนะเป็นอะไรที่ชวนสยของจริงๆ”

“คนนั่งเครื่องเล่นผ่านเธอไปจนกระทั่งสวนสนุกปิดและมองไม่เห็นเธอเลยหรือครับ”

“ถ้าพวกเขาเห็น ก็คงคิดว่ามันเป็นแค่ส่วนหนึ่งของการแสดงนะสิ แต่ศพเธอคงจะไม่มีใครสังเกตเห็นหรอก อย่าลืมนะ เคหาสน์สยของขั้วคือเครื่องเล่นประเภทบ้านผีสิง อันเดียวในจอยแลนด์ชดด้วยสิ สวนสนุกอื่นๆมีมากกว่า”

เครื่องเล่นประเภทบ้านผีสิง ฟังแล้วรู้สึกขนลุกเลยละ แต่ก็ไม่รุนแรงพอที่จะทำให้ผมกินชุปไม่หมด “แล้วรูปพรรณสัณฐานของเขาล่ะครับ จากใครก็ตามที่ให้บริการพวกเขาที่ร้านอาหารนะ”

“พวกเขามีอะไรที่แจ่มกว่านั้นอีก พวกเขามีรูปถ่ายจ๊ะ คุณต้องเชื่อเลยละว่าตำรวจทำทุกอย่างให้แน่ใจได้ว่ารูปถ่ายพวกนั้นไปโผล่หราทางโทรทัศน์และถูกตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ด้วย”

“มันเป็นไปได้ยังไงครับ”

“พวกสาว ๆ ฮอลลิวูดไงล่ะ” มีสซิสซ็อพลอร์บอก “มีอยู่ห้าหกคนเสมอที่ปฏิบัติงานในสวนสนุกยามที่อุณหภูมิค้างถึงขีดสุด ไม่เคยมีอะไรที่ใกล้เคียงกับการแสดงของสาวสวยเซ็กซี่ที่จอยแลนด์ แต่ตาแม้อีสเตอร์บรู๊คไม่ได้ใช้เวลาหลายปีติดกันในสวนสนุกเร็วร้อนโดยไม่มีอะไรติดมือมาแน่ เขาว่าคนเราชอบให้มีสิ่งดึงดูดทางเพศนิดๆ หน่อยๆ มาพร้อมกับเครื่องเล่นและคอร์นด็อกนั้นะ จะมีสาวฮอลลิวูดหนึ่งคนในทีมผู้ช่วยแต่ละทีม คุณก็จะได้สาวประจำทีมของคุณด้วย และคุณกับพวกหนุ่มๆ ที่เหลือในทีมจะถูกคาดหวังให้คอยสอดส่องดูแลแบบพี่ชายใหญ่เพื่อมีใครมาทวนเธอ พวกเธอวิ่งวุ่นไปมาในชุดกระโปรงเขียวสั้นๆ กับรองเท้าส้นสูงสีเขียวและหมวกสีเขียวใบจุ่มจุ่มที่ทำให้ฉันนึกถึงโรบินฮู้ดกับกลุ่มเมอริ์เม่นของเขาอยู่เรื่อย เพียงแต่ว่าพวกเธอคือกลุ่มเมอริ์ริชชีส์ต่างหาก

พวกเธอหิวกล้องสปีดกราฟิกประเภทที่คุณเห็นในภาพยนตร์เก่าๆ นะ และก็คอยถ่ายรูปพวกบ้านนอกเอาไว้” เธอเว้นจังหวะ “แต่ฉันขอแนะนำคุณว่าอย่าไปเรียกพวกลูกค้าอย่างนั้นเสียเองล่ะ”

“มิสเตอร์ดินเตือนไว้แล้วครับ”

“ว่าแล้วเซียว ยังไงก็ตามพวกสาวๆ ฮอลลีวู้ดดูสั่งให้ฟังความสนใจไปยังกลุ่มครอบครัวกับพวกคุณเดทที่ดูมีอายุเกินยี่สิบเอ็ด เด็กๆ ที่อายุน้อยกว่านั้นปกติแล้วจะไม่สนใจรูปถ่ายที่ระลึกรอค พวกเขาพอใจจะใช้จ่ายเงินไปกับอาหารและตุ๊กตามากกว่า ดังนั้นที่ทำกันก็คือพวกสาวๆ จะถ่ายรูปก่อน จากนั้นค่อยเข้าไปหา” เธอทำเสียงเล็กๆ ทุกระเส้าแบบมาริลิน มอนโร “หวัดดีคะ ยินดีต้อนรับสู่จอยแลนด์ ฉันชื่อแคเรนค่ะ! ถ้าคุณอยากได้สำเนารูปที่ฉันเพิ่งถ่ายไว้ละก็บอกชื่อของคุณให้ฉันทราบและสอบถามที่ซุ้มภาพถ่ายฮอลลีวู้ดบนฮาวนด์ดีคอกเวย์ เมื่อคุณออกจากสวนสนุกนะคะ” แบบนั้นแหละ

“หนึ่งในนั้นถ่ายรูปของลินดา เกรย์ กับเพื่อนชายของเธอที่ซุ้มยิงปืนแอนนีโอ๊กลิย์ แต่เมื่อเธอเดินเข้าไปหา เจ้าหนุ่มนั้นก็กลับบอกรัด บอกรัดแบบ *ไม่ใช่ดี* เลยละ เธอบอกตำรวจในเวลาต่อมาว่าทำทางเขาดูเหมือนคงจะเอากล้องของเธอไปทุบทิ้งแล้วถ้าเขาคิดว่าทำแบบนั้นได้โดยไม่ถูกลงโทษ และบอกด้วยว่าแววดาของเขาทำให้เธอขวัญผวาเลย ดูแข็งกร้าวและเป็นสีเทา เธอว่านั่น” มิสซิสซ็อลฟอร์ดยิ้มและยกไหล่ “แต่กลายเป็นว่าเขาสวมแว่นกันแดดอยู่ คุณก็รู้ที่นั่นว่าสาว ๆ บางคนชอบทำให้เรื่องมันตื่นเต้นเกินจริงยังไง”

ที่จริงแล้วผมรู้เลยละ เรอเน เพื่อนของเวนดี้ สามารถทำให้การเดินทางไปพบทันตแพทย์ตามปกติกลายเป็นฉากเหตุการณ์ในภาพยนตร์สยองขวัญขึ้นมาได้เลย

“นั่นเป็นรูปถ่ายที่ดีที่สุด แต่ไม่ใช่แค่รูปเดียวเท่านั้นนะ ตำรวจไล่ดูรูปทั้งหมดของวันนั้นที่สาวฮอลลีวู้ดถ่ายไว้ และพบสาวเกรย์กับเพื่อนของเธออยู่ในรูปอื่นๆ อีกอย่างน้อยก็สี่รูป ในรูปที่ชัดที่สุดในจำนวนนั้น พวกเขากำลังยื่นเข้าแถวสำหรับเครื่องเล่นวีร์ลิลีคัพส์และเขาวางมือข้างหนึ่งบนบันท้ายของเธอ ดูสนิทชิดเชื้อน่าดูสำหรับคนที่ครอบครัวหรือว่าเพื่อนฝูงของเธอไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อน”

“แย่งที่ไม่มีกล้องโทรทัศน์วงจรรัด” ผมพูด “แฟนผมไต่งานที่ร้านไฟลีนในบอสตันช่วงฤดูร้อนนี้ และเธอบอกว่าพวกเขามีกล้องแบบนี้อยู่สองสามตัวและกำลังติดตั้งเพิ่มขึ้น เพื่อป้องกันคนขโมยของในร้านนะครับ”

“วันหนึ่งข้างหน้าจะมีกล้องแบบนี้ทุกหนทุกแห่ง” เธอพูด “เหมือนใน

นิยายวิทยาศาสตร์เล่มนั้นเกี่ยวกับตำรวจความคิดนะ และฉันก็ไม่ได้ตั้งตารอวันนั้นเหมือนกัน แต่พวกเขาจะไม่มียันต์ติดตั้งกล้องในเครื่องเล่นแบบเคทาส์สยของขวัญหอก ไม่แม้แต่กล้องอินฟราเรดที่มองเห็นได้ในความมืด”

“ไม่หรือครับ”

“ไม่จ่ะ ที่จอยแลนด์นี่ไม่มีอุโมงค์แห่งความรัก แต่เคทาส์สยของขวัญคืออุโมงค์แห่งการกอดจูบลูบคลำอย่างแน่นอนที่สุด สามี่ของฉันเคยเล่าให้ฟังครั้งหนึ่งว่าวันไหนที่ทีมตำรวจสะอาดกะกลางคืนไม่เจอทางงงในอย่างน้อยสามตัวข้างทางรถละก็ นั่นเป็นวันที่ซบเซาน่าดู

“แต่พวกเขามีรูปถ่ายที่เด็ดสุดใบนั้นของเจ้าหนุ่มที่ซุ่มยิงปืน แทบจะเป็นรูปถ่ายครึ่งตัวเลย มันปรากฏอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์และทางโทรทัศน์นานหนึ่งสัปดาห์ เขายืนเบียดชิดกับเธอแบบสะโพกแนบสะโพกและแสดงให้เธอดูว่าจะถือปืนไรเฟิลยังไง แบบที่พวกหนุ่มๆ ทำอยู่เสมอนะ ทุกคนในรัฐแคลิฟอร์เนียทั้งเหนือและใต้คงต้องเห็นมันแน่ เธอกำลังยิ้ม แต่เขาดูเอาจริงเอาจังเป็นที่สุด”

“โดยมีถุงมือกับมีดอยู่ในกระเป๋าสตอลเวลานั้น” ผมพูด อัจฉรย์ใจกับความคิดดังกล่าว

“มีดโกนจ่ะ”

“หือ”

“เขาใช้มีดโกนหรืออะไรที่คล้ายๆกัน นั่นคือสิ่งที่แพทย์ชันสูตรลงความเห็นนะ ยังไงก็ตามพวกเขามีรูปถ่ายพวกนั้น รวมถึงรูปที่ชัดเจนแจ่มแจ้งรูปหนึ่งนั้น แล้วคุณรู้อะไรมั๊ย คุณไม่เห็นเค้าหน้าของเขาเลยไม่ว่าจะในรูปแบบใด”

“เพราะแว่นกันแดดของเขา”

“นั่นคือข้อแรกสุด แล้วยังมีเคราแพะที่ปกปิดคางกับหมวกเบสบอลปีกยาวที่บังบงส่วนที่เหลือเพียงเล็กน้อยของหน้าที่แว่นกันแดดกับเคราแพะปิดไม่มีติดอาจเป็นใครก็ได้ อาจเป็นคุณก็ได้นะ เว้นเสียแต่ว่าคุณมีผมสีเข้มแทนที่จะเป็นสีทองและไม่มีรอยสักรูปหัวนกบนมือข้างหนึ่ง แต่เจ้าหนุ่มคนนี้มี นกอินทรีหรืออาจเป็นเหยี่ยวก็ได้ มันปรากฏให้เห็นชัดเจนมากในรูปถ่ายที่ซุ่มยิงปืน พวกเขาลงรูปรอยสักที่ขยายใหญ่ในหนังสือพิมพ์ห้าวันติดต่อกันโดยหวังว่าใครสักคนจะจำมันได้ แต่ก็ไม่มีใครจำได้เลย”

“ไม่มีเบาะแสที่โรงแรมที่พวกเขาพักในคืนก่อนหน้าหรือครับ”

“ไม่อะ เขาแสดงใบขับขี่ของรัฐเซาท์แคลิฟอร์เนียตอนลงทะเลเบียนเข้าพัก แต่มันถูกขโมยมาเมื่อหนึ่งปีก่อน ไม่มีใครเห็นเธอด้วยซ้ำ เธอคงรออยู่ในรถแน่ๆ เธอเป็นหญิงนิรนามอยู่ตั้งเกือบสัปดาห์ แต่ทางตำรวจปล่อยภาพสเก็ตช์เต็มหน้า

ออกมา ทำให้เธอดูเหมือนกำลังหลับอยู่ ไม่ใช่ตายเพราะโดนเชือดคอ ใครบางคน อาจจะเป็นเพื่อนที่เคยเรียนพยาบาลมาด้วยกันกับเธอ ฉันคิดว่าใช่ล่ะ เห็นภาพนั้น และจำได้ หลอนบอกพ่อแม่ของเด็กสาวคนนั้น ฉันนึกภาพไม่ออกเลยว่าพวกเขา จะต้องรู้สึกยังไงที่ خبرถึงขึ้นมาถึงนี้ และหวังทั้งๆ ที่แทบจะไม่มีทางเป็นจริงไปได้ว่า เมื่อพวกเขาไปถึงห้องเก็บศพ มันจะกลายเป็นลูกรักของใครคนอื่นแทน” เธอ สายหน้าซำๆ “พวกเด็กๆ ช่างเป็นความเสี่ยงเสียจริงนะ เดพ มันเคยแวบขึ้นมา ในความคิดของคุณบ้างมั๊ย”

“คงเคยมั้งครับ”

“ซึ่งหมายถึงว่าไม่เคย ส่วนฉันนะ...ฉันคิดว่าถ้าตลบผ้าคลุมนั้นขึ้นมาแล้ว เป็นลูกสาวของฉันเองที่นอนอยู่ตรงนั้น ฉันคงเสียสติไปเลย”

“คุณไม่คิดว่าลินดา เกรย์ สิงอยู่ในบ้านผีสิงนั้นจริง ๆ หรือกั๊มมั๊ยครับ”

“ฉันไม่สามารถตอบได้หรอก เพราะฉันไม่มีความเห็นเรื่องชีวิตหลังความตาย ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือคัดค้านก็ตาม ความรู้สึกของฉันก็คือฉันจะรู้ได้ก็ต่อเมื่อ ฉันไปถึงจุดนั้นและนั่นก็ดีพอแล้วสำหรับฉัน เท่าที่ฉันรู้คือคนจำนวนมากที่ทำงาน ที่จอยแลนด์อ้างว่าเคยเห็นเธอยืนอยู่ข้างรางรถและสวมเสื้อผ้าชุดเดียวกับตอนที่ พวกเขาพบเธอ กระป๋องสีฟ้ากับเสื้อแขนกุดสีฟ้า ไม่มีใครเคยได้เห็นสีพวกนั้น ในรูปถ่ายที่พวกเขาเผยแพร่สู่สาธารณชนหรอก เพราะกล้องสปีดกราฟิกที่พวก สาวๆ สอลลิวู้ดใช้นะ ถ่ายแต่รูปขาว-ดำเท่านั้น คงล้างอัดได้ง่ายกว่าและถูกกว่า กระมัง ฉันว่านะ”

“บางทีสีเสื้อผ้าของเธออาจถูกเอ่ยถึงในข่าวมั๊ยครับ”

เธอยกไหล่ “ก็อาจจะใช่ ฉันจำไม่ได้หรอก แต่หลายคนก็เอ่ยถึงเหมือนกัน ว่าเด็กสาวที่พวกเขาเห็นยืนอยู่ข้างรางรถนั้นสวมที่คาดผมแบบอลิซสีฟ้า และนั่น ไม่ได้อยู่ในรายงานข่าวด้วย พวกนั้นขยักข้อมูลนี้ไว้เกือบปีเพราะหวังว่าจะใช้กับ ผู้ต้องสงสัยที่น่าจะเป็นไปได้สักคน ถ้าได้ตัวมานะนะ”

“เลนบอกว่าคุณบ้านนอกไม่เคยเห็นเธอ”

“ใช่ เธอปรากฏตัวให้เห็นหลังปิดทำการแล้วเท่านั้นแหละ ส่วนใหญ่ ก็บรรดาผู้ช่วยผู้แสนสุขที่ทำงานกะกลางคืนนะแหละที่เห็นเธอ แต่ฉันรู้จักเจ้าหน้าที่ ตรวจสอบด้านความปลอดภัยจากเมืองราเลห์อย่างน้อยก็หนึ่งคนละที่อ้างว่า เห็น เพราะฉันไปตีพิมพ์เขาที่ร้านแซนด์ดอลลาร์ พ่อคนนั้นบอกว่าเธอแค่นอนอยู่เฉยๆ เมื่อเขานั่งรถผ่าน เขานึกว่าเป็นหุ่นบ๊อบอัปตัวใหม่จนกระทั่งเธอยกมือขึ้นมาหาเขา แบบนั้นนะ”

มิสซิสซ็อมพลอร์ยื่นมือทั้งสองข้างออกมาโดยหงายฝ่ามือขึ้น เป็นท่วงท่า

วิงวอน

“เขาบอกว่ารู้สึกเหมือนอุณหภูมิลดฮวบลงไปสี่สิบองศาเลย ร่องเย็นนะ เขาเรียกว่านั้น พอเขาหันกลับมามอง เธอก็หายไปแล้ว”

ผมนึกถึงเลนที่สวมกางเกงยีนรัดตัว รองเท้าบู๊ตหัวถลอก กับหมวกคาร์บี้เฉียดๆ แบบหนุ่มหัว เรื่องจริงหรือเรื่องไร้สาระล่ะ เขาเคยถาม *สดใหม่หรือว่าเก่าเก็บ* ผมคิดว่าผีลินดา เกรย์ เป็นเรื่องไร้สาระอย่างเกือบจะแน่นอน แต่ผมก็หวังว่ามันจะไม่ใช่นะ ผมหวังว่าจะได้เห็นเธอ มันจะเป็นเรื่องสุดเจ๋งไว้เถ่าให้เวนต์ฟัง และในสมัยนั้นความคิดทั้งหมดทั้งมวลของผมล้วนวนกลับไปหาเธอ ถ้าผมซื้อเสื้อเชิ้ตตัวนี้ เนต์ก็จะขอมั้ยนะ ถ้าผมแต่งเรื่องเกี่ยวกับเด็กสาวคนหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บขณะนั่งอยู่บนหลังม้า เนต์จะสนุกกับมันหรือเปล่า ถ้าผมเห็นวิญญาณของเด็กสาวที่ถูกฆาตกรรม เนต์จะรู้สึกสนใจจดจ่อเลยมัย อาจมากพอที่จะอยากเดินทางลงมาเห็นด้วยตัวเองหรือเปล่า

“มีข่าวต่อเนื่องอยู่ข่าวหนึ่งในหนังสือพิมพ์ *นิวส์แอนด์คูเรียร์* ของเมืองชาร์ลส์ตัน ประมาณหกเดือนหลังเหตุฆาตกรรม” มิสซิสซิปปีพลอร์เอย์ขึ้น “ปรากฏว่าตั้งแต่ปี ๑๙๖๑ เกิดเหตุฆาตกรรมที่คล้ายคลึงกันสี่รายในรัฐจอร์เจียกับแคลิฟอร์เนียทั้งหมดและได้ ทุกรายเป็นเด็กสาว รายหนึ่งถูกแทง สามคนที่เหลือถูกปาดคอ นักข่าวพบตัวตำรวจอย่างน้อยก็หนึ่งนายที่กล่าวว่าพวกเธอทั้งหมดอาจถูกฆ่าโดยชายที่สังหารลินดา เกรย์”

“ระวังฆาตกรบ้านผีสิง!” ผมพูดด้วยเสียงทุ้มลึกแบบผู้ประกาศข่าว

“หนังสือพิมพ์เรียกเขาแบบนี้เนี่ยเลย หัวใจมัยละเนี่ย คุณไช้ทุกอย่างยกเว้นขาม ที่นั่นคิดว่าคุณน่าจะเขียนเช็คไปนั่นให้ฉันดีกว่า แล้วรีบเข้าไปที่สถานีรถประจำทาง ไม่อย่างนั้นคุณมีแว่วว่าจะต้องนอนค้างคืนบนโซฟาของฉันแน่”

ซึ่งดูสะดวกสบายพอตัว แต่ผมใจร้อนอยากกลับขึ้นเหนือ เหลือเวลาช่วงปิดภาคฤดูใบไม้ผลิอีกสองวัน แล้วหลังจากนั้นผมจะกลับไปเรียนต่อโดยโอบแซนข้างหนึ่งไปรอบเอาของเวนต์ คีแกน

ผมหยิบสมุดเช็คออกมาเขียนยุกๆ และก็ใต้เข้าพาร์ตเมนต์ขนาดหนึ่งห้องพร้อมทิวทัศน์ชนมอมแห่งมหาสมุทรที่เวนต์ คีแกน แฟนของผม ไม่เคยมีโอกาสดูประสบพบเห็น ห้องนั้นคือที่ที่ผมนั่งตื่นอยู่เป็นบางครั้งโดยหรีเสียงสเตอร์ไอให้บาขณะเล่นเพลงของจิมิ เฮนดริกซ์ และวงเดอะดอร์ส พร้อมกับเกิดความคิดเรื่องฆ่าตัวตายขึ้นมาเป็นครั้งคราว มันเป็นความคิดแบบเด็กกอมมี่มากกว่าจะจริงจังอะไร แค่ความฟุ้งฝันของชายหนุ่มช่างจินตนาการเกินเหตุผู้มีปัญหาหัวใจ... หรือไม่ผมก็บอกตัวเองเช่นนั้นในขณะนั้น หลายขวบปีต่อมา แต่ใครจะไปรู้จริงๆ ล่ะ

เมื่อพูดถึงเรื่องอดีต ทุกคนก็แตงนิยายกันทั้งนั้นแหละ

ผมพยายามติดต่อเวन्दี้จากสถานีรถประจำทาง แต่แม่เลี้ยงของเธอบอกว่าเธอออกไปข้างนอกกับเรอเน เมื่อรถประจำทางไปถึงวิลมิงตัน ผมพยายามอีกครั้ง แต่เธอก็ยังอยู่ข้างนอกกับเรอเน ผมถามนาติน คุณแม่เลี้ยงนะ ว่าเธอพอจะรู้หรือเปล่าว่าทั้งสองไปที่ไหน นาตินบอกว่าเธอไม่รู้ สุ่มเสียงของเธอฟังดูราวกับว่าผมเป็นคนโทร.มาที่ไม่น่าสนใจที่สุดเท่าที่เธอได้รับสายมาตลอดทั้งวัน อาจจะเป็นปี อาจจะเป็นชีวิตของเธอเลยก็ได้ ผมเข้ากับพ่อของเวन्दี้ได้ดีพอสมควร แต่นาตินก็แกน ไม่เคยเป็นหนึ่งในบรรดาแฟน ๆ ตัวงของผมหรอก

ในที่สุด ซึ่งถึงตอนนั้นผมอยู่ที่บอสตันแล้ว ผมก็ได้คุยกับเวन्दี้ เธอดูว่างงจนแม่จะเป็นเวลาทำหุ้มเท่านั้น ซึ่งถือว่ายังห้าวคำสำหรับนักศึกษาส่วนใหญ่ ในช่วงปิดภาคฤดูใบไม้ผลิ ผมบอกเธอว่าได้งานแล้ว

“ดีใจกับเธอด้วย” เธอพูด “นี่เรากำลังจะกลับบ้านใช้มั้ย”

“ใช่ ทันทีที่ฉันไปเอารถ” และถ้ายังไม่แน่นอน ในสมัยนั้นผมวิ่งรถด้วยยางหัวโล้นเสมอแหละ และดูเหมือนว่า เส้นหนึ่งจะแบนอยู่เรื่อย ยางอะไหล่ล่ะ คุณถามใช้มั้ย ตลกดีแฮะ ซินญอร์ “ฉันค้างคืนที่พอร์ตสมัธก็ได้นะ แทนที่จะตรงกลับบ้าน แล้วเจอเธอพรุ่งนี้ถ้า—”

“คงไม่ใช่ความคิดที่เข้าทำหุ้ม เธอเนมาค้างนะคะ และนาตินทนรับแขกได้แค่นั้นเอง เธอก็รู้ว่าเขา *อ่อนไหว* ขนาดไหนเรื่องแขก”

แขกบางคนมั่ง แต่ผมคิดว่านาตินกับเรอเนเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยเสมอ ดื่มหกแพกันถ้วยแล้วถ้วยเล่าไม่รู้จักจบสิ้นและซุบซิบนิทาเรื่องดาราคนโปรตราวกับว่าพวกเขาเป็นเพื่อนที่รู้จักเป็นการส่วนตัว แต่นี่ดูเหมือนจะไม่ใช้เวลาที่จะพูดเช่นนั้น

“ปกติแล้วฉันก็คงอยากจะคุยกับเธอนะ เดฟ แต่ฉันกำลังเตรียมตัวเข้านอนแล้ว ฉันกับเรอเนวนั่งกันมาทั้งวัน ซือบปั้งและ...อะไรต่อมิอะไร”

เธอไม่ได้ขยายความส่วนที่เป็น *อะไรต่อมิอะไร* ให้ฟัง และผมก็พบว่าตัวเองไม่ได้สนใจที่จะถามถึง สัญญาณเตือนอีกอย่างละ

“รักเธอนะ เวन्दี้”

“รักเธอเหมือนกัน” นั่นฟังดูเคยปากมากกว่าจะเปี่ยมอารมณ์ความรู้สึก *เธอเห็น้อยนะ* ผมบอกตัวเอง

ผมเล่นรถออกจากบอสตันขึ้นเหนือด้วยความรู้สึกไม่สบายใจอย่างแน่ชัด ลักษณะบางอย่างในน้ำเสียงของเธอขึ้นหรือ เจ้าความเหี้ยมเหนียวนั้นใช้มั้ย ผม

ไม่รู้หรือก ไม่แน่ใจว่าอยากจะรู้หรือเปล่า แต่ก็สงสัยนะ บางครั้งแม้แต่ในตอนนี้หลายปีให้หลัง ผมก็ยังสงสัย เดียวนี้เธอเป็นเพียงแค່รอยแผลเป็นและความทรงจำสำหรับผม เป็นใครบางคนที่สร้างความเข้าใจให้กับผมแบบที่หญิงสาวจะสร้างความเข้าใจให้กับชายหนุ่มเป็นครั้งคราว เป็นหญิงสาวคนหนึ่งจากอีกช่วงชีวิตหนึ่งถึงกระนั้นผมก็อดไม่ได้ที่จะนึกสงสัยว่าเธออยู่ที่ไหนในวันนั้น อะไรต่อมิอะไรพวกนั้นนะมันคืออะไร และใช่เธอเน เซนต์แคลร์ จริงๆหรือเปล่าที่เธออยู่ด้วย

เราอาจถกเถียงกันเรื่องที่ว่าเนื้อร้องท่อนใดน่าขนลุกที่สุดในดนตรีป๊อป แต่สำหรับผมแล้วมันคือเพลงบีเทิลส์ยุคแรกๆ จอห์น เลนนอน นะ ที่จริงแล้วที่ร้องว่า ฉันอยากเห็นเธอตาย แม่สาวน้อย มากกว่าอยู่กับชายอื่น ผมอาจบอกคุณก็ได้ว่าผมไม่เคยรู้สึกแบบนั้นกับเวนต์ดี้ในช่วงหลังจากที่เราเลิกกันไป แต่มันคงเป็นคำพูดโกหก มันไม่ได้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาหรอกนะ แต่ผมคิดถึงเธอด้วยความรู้สึกมุ่งร้ายหมายขวัญบางอย่างในช่วงหลังจากที่เราเลิกกันหรือเปล่านะหรือคิดสิ มีคำคินที่ยาวนานและนอนไม่หลับอยู่หลายคืน เมื่อผมคิดว่าสมควรแล้วถ้าเธอจะโดนเรื่องเลวร้ายบางอย่าง ซึ่งอาจจะเลวร้ายมากๆด้วย เล่งงานเข้าใจกับการที่เธอทำร้ายจิตใจผม ผมตกใจที่คิดแบบนั้น แต่บางครั้งก็คิดนะ จากนั้นผมจะคิดถึงเรื่องผู้ชายที่เข้าไปในเคหาสันস্যของขวัญโดยที่แขนข้างหนึ่งโอบร่างลินดา เกรย์ และสวมเสื้อสองตัว ชายที่มีรูปนกออยู่บนมือกับมิดโกนในกระเป๋

